UYKUSUZ

5 MAYIS ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/18 No:712
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

Kapağımız, eylemler sırasında polislerin ses ve görüntülerinin alınmasını engelleyen Emniyet Genel Müdürlüğü genelgesine uygun şekilde düzenlenmiştir.

Ne olmak isterdim?

Uzun süredir insan yerine evin balkonuna gelen serçelere, kargalara, sığırcıklara ya da sokaktan geçen kedilere, köpeklere, bazen de kirpilere baka baka durduğumdan hep aklımda bu soru var.

Eskiden, kalabalıkların kalabalık olduğu zamanlarda vapur çıkışlarını, trafikte geçen arabaların içini izler dururdum. Hep içindekiler neler yaşıyor, ne düşünüyor, ne konuşuyor diye düşünürdüm. Şimdi o da kalmadı. Kendi kendime "Acaba yarın ne düşüneceğim" diye düşünürken buldum kendimi. Asosyalliğin sevdiğim yanları olsa da kendimi hiçbir zaman o asosyal kefesine koyamadım. Değilim ne yapayım? Geyikçiyim, gevzeğim, muhabbetçiyim. Şimdi böyle kaldık tek başımıza. Yakın birkaç arkadaşımla görüşüyorum, sayısı da 4'ü geçmiyor. Onlar için de korkuyorum, kendim için de endişeleniyorum. "Umarım tanıdığım kimse ölmez" noktasına bile geldim. Çünkü geçtiğimiz birkaç ayda, neredeyse haftada bir iki, bazen üç kötü haber ala ala duruma karşı da bir tepki geliştirdim ister istemez. Artık her gün Soma'dakinden fazla insan hayatını kaybediyor. Savaşın içindeyiz sanki. Sağdan soldan kayıplar geliyor. İnsan da giderek ruhsuzlaşıyor, üzülmeye alışıyor tuhaf ve korkunç bir şekilde.

Savaş meydanında çevresindeki yaralılara, ölülere aldırış etmeden hayatta kalabilmeye çalışan askerler gibiyiz. Bilmediğimiz bir sebepten, kendi vermediğimiz, başkalarının bizim adımıza verdiği yanlış kararlarla, yalanlarla dolanlarla her gün Soma'da kaybettiğimiz canlardan daha fazlası aramızdan ayrılıyor. Tek farklı hepsi tek bir yerde hayatını kaybetmiyor. Sağdan soldan, yaşlısı, genci, içeni, sağlıklısı yitip gidiyor. Sürekli moral bozukluğu, sürekli bir çaresizlik hissi içinde sürükleniyorum. Yakın arkadaşlarım hasta oluyor, bazısı dayanabiliyor, bazısını kaybediyoruz… Her gün ayrı bir acıya bakmaktan gözlerim kuruyor. Ruhsuz bir robot bile olsam keşke, o zaman bile sayıların yüksekliği şaşırtıyor. Acı ve çaresizlik çevremi dev bir gaz bulutu gibi kapatıyor. Güneşi, baharı, bulutları göremez oluyor gibi oluyorum. Bir de bunun üzerine kendi hayatına son verenlerin haberleri. Kimsenin göstermediği ama biraz internete giriyorsanız her yerde görebileceğiniz korkunçluklar üst üste gelince iyice duygu felcine tutuluyorum. Üst üste geliyor her şey… Ama insan nasılsa ve nedense genelde dayanıyor. En kötüsü her şeye alışmak. Alıştıkça daha kötüsüne de alışabiliyorsun. Battıkça batmak gibi. Batıyoruz ya şimdi, önemli değil, daha çok battığımızda üzülürüz. Her gün aslında uyumak istemek için uyanmak gibi bir şey. Zaman geçsin, bugünü de kazayla belayla atlatalım gibi bir anafor içine giriyorum gibi hissediyorum. Ben de sadece eğlendiğim, insanları eğlendirmek istiyordum. Ne oldu da bunları kaybetmeye başladım?

Neyse konunun başına gelelim. Artık herkes farklı bir kafa yaşamak istiyor. Çevremdeki insanlar hep başka bir şey olmak istiyor. Bir gün uyanayım başka bir şekilde kendime geleyim, başka bir hayata dahil olayım, başka bir canlı olayım diye… Bu noktada "Ne olmak isterdim?" diye düşünmeden edemiyorum. Varoluşumun bir anında kısa bir süreliğine ne olmak isterdim? Sincap mı? kirpi mi? Kuş mu yoksa balık mı? Onlar ne düşünüyor? Ne yaşıyor? Neyin derdinde diye merak etmeden duramıyorum. Kısa bir süreliğine bir karınca olmak, bir kuş gibi süzülmek, bir balık gibi derinlere dalmak ya da bir deniz anası gibi suda süzülmek nasıl olurdu?

Belki kısa bir süreliğine bütün bu insani ve bize göre dünyevi dertlerden kurtulup başka bir dertle hemhal olmak iyi olabilirdi. Hazır bahar da geldi. Belki bir ağaç, belki bir solucan olmak. Kısa bir süreliğine bu hayatı daha iyi anlamaya çalışırdım.

Zaman ve hayat geçip gidiyor, kısacık ömrümüzün, evrendeki anlamsız varlığımızın izi var mı yok mu bilemiyorum ama yaşamak her şeye rağman insan olarak güzel yine de. Güneş yarın sabah yine doğacak, eğer şanslıysak bir daha görürüz.

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün eylemler sırasında polislerin görüntülerinin ve seslerinin kaydedilmesinin engellenmesi talimatını veren bir genelge yayımladı.

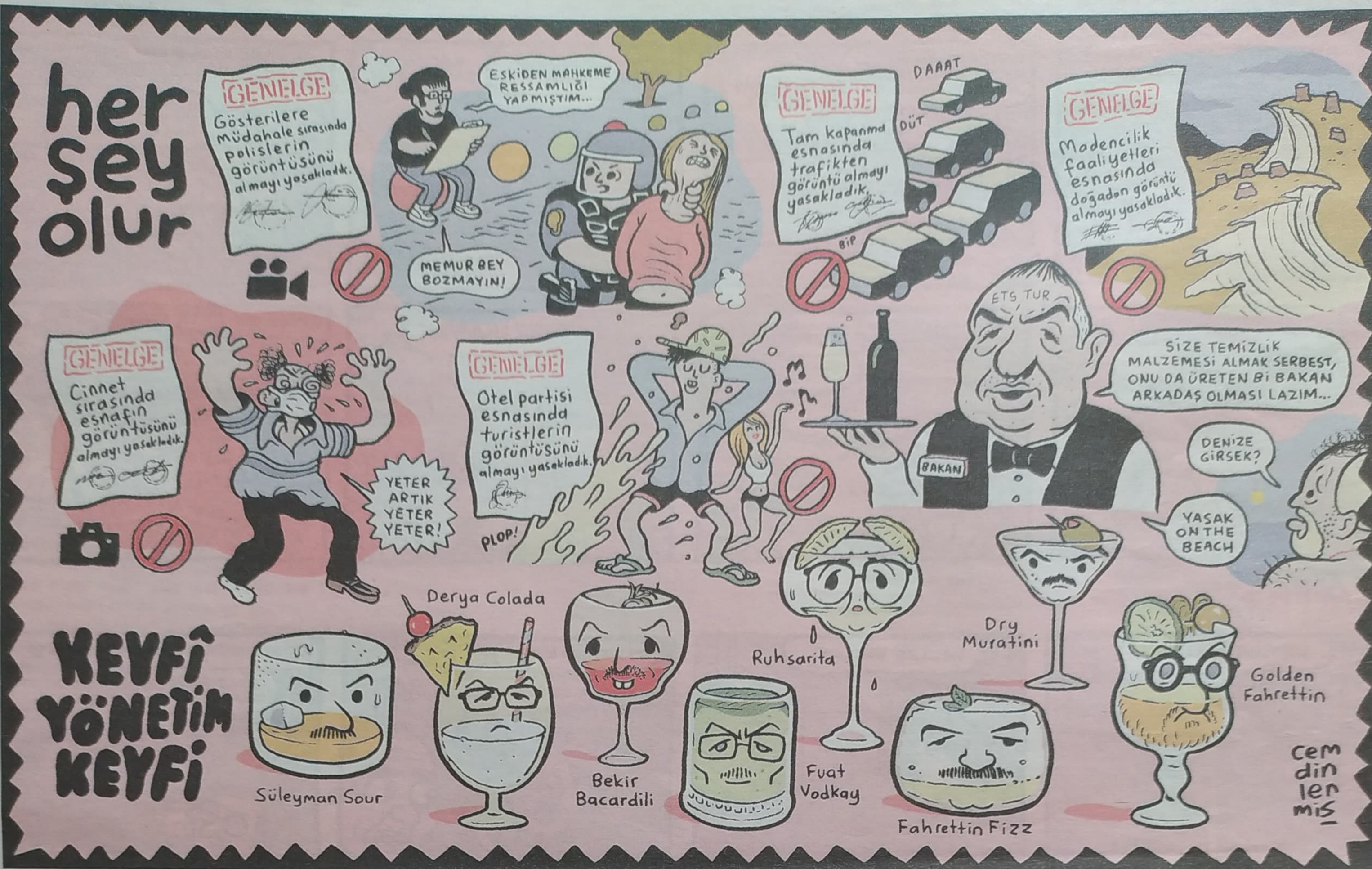

İkizdere'de, Cengiz İnşaat tarafından yapılmak istenen taş ocağına karşı direniş sürerken, Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığı şirkete yeni bir taş ocağı açılması için izin verdi.

Türkiye, 15 Mayıs 'tan itibaren aralarında İngiltere, Ukrayna ve Çin'in de bulunduğu 15 ülkeden gelen yolculardan PCR testi istenmeyeceğini duyurdu.

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Çok kudretli üçüncü şahıslar…

Dünya üzerine derin bilgi sahibi olduğunu zannedenlerin dilden düşürmediği çok kudretli üçüncü şahıslar var biliyorsunuz. Bir gelişme değerlendirilirken (gelişme değerlendirmek bizde ata sporudur) konu hakkında bir duayen edasıyla fikir beyan edilir. Az önce Avrupa Süper Ligi üzerine analizini paylaşan adam, blokzincir konusunu, kendisi dışındaki herkesin gerizekâlı olduğuna son derece emin bir şekilde anlatır. Yarım saat sonra da mRNA aşıları ve genetik falan anlatacaktır. Anlatmayı sever. Anlatmayı sevse de, anlamak pek onun kalemi değildir.

Bir insanın farklı konularla ilgilenmesinde sakınca yok. Hatta tersi, yani tek alanda bilgi sahibi olması, üstadın yıllar önce *Fachidiot* tabir ettiği insanlardan olmak feci. Mesela bir *Fachidiot* herhangi bir konuda derinlemesine bilgi sahibi olabilir ama o konuya organik olarak bağlı hiçbir konuda, ortaokul seviyesinde dahi bilgi sahibi değildir. O yüzden Fachidiot, o tek bir konuyu *herkesten iyi bilse de* o tek bir konu, birçok başka disiplinle bağlantılı bir konu olduğu için hiçbir şey bilmez. Hiç tarih bilmeyen siyaset bilimci, siyasetin zerresinden anlamayan iktisatçı, iktisat denildiğinde şaşakalan finansçı ve hiç finansal ekonomi bilmeyen tarihçi gibi. Hani bazen pek de iyi bilmediğiniz bir konuda çok önem verdiğiniz bir adamdan az çok bildiğiniz bir konuda saçma sapan bir açıklama duyduğunuzda şaşırıyorsunuz ya… Hah, şaşırmayın işte. *Fachidiot* o.

Bizimkiyse *Fachidiot* değil, bir *Fach*'ı yok çünkü. Düz idiot.

Zira anlamayı sevmediği hâlde, her konuda seçilmiş bir kişi gibi zihninden süzülenleri evrensel gerçekler olarak sunuyor. E zihin de, okumalarla, makale taramalarıyla değil de atari oyunları ve dizilerle dolu olduğu için iş karışıyor.

İşte çok kudretli üçüncü şahıslar bu noktada birer görev adamı olarak devreye giriyor. Mesela siyasi bir skandal ihtimali mi var? Hoop hemen beliriyor kudretli üçüncü şahıslar: *"Rahat ol, öyle bir şey olursa kan alırlar."* Gördünüz, kimliği tespit edilemeyen çok kudretli üçüncü şahıslar hemen gelip kan aldılar. Bunlar kim, neden böyle kan alıp duruyorlar, dünyada düzeni sağlamak için marvel kahramanları gibi sağa sola çeki düzen veriyorlar, bilmiyoruz.

Ha yarım yamalak tarif edildiği de oluyor bu çok kudretli üçüncü şahısların. Mesela bir kripto borsasının sahibinin, dükkânı kapatıp Tayland'a kaçtığı iddia edilince hemen zihinler çalışıyor: ***"Tayland mafyası adamın g.tünü keser, hiç mi film izlemiyorsunuz, Tayland mafyası indirir şimdi onu."*** E kim bu Tayland mafyası, lideri kim, ne iş yapıyorlar? O yok.

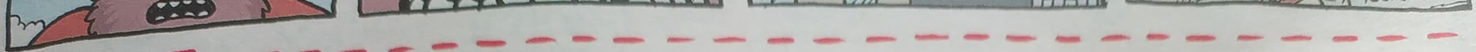
Ne yalan söyleyeyim hiç aklıma gelmezdi filmlerden yola çıkarak Tayland organize suç örgütlerinin davranış paternleri üzerine çıkarım yapılabileceği. Gönlünüz olsun diye arkadaşımın şifresiyle bir iki makale veritabanında araştırdım, valla hiç öyle Arnavutluk, Nijerya, Kolombiya, Meksika gibi suç örgütlerinin egemen olduğu ülkelerden biri değilmiş. Tayland'ın en büyük organize suç şebekesi Burma'daki Wa Otonom bölgesinin silahlı kuvvetleriymiş mesela.
Yani adamların mafyası bile ithal. E nereden çıkmış bu "**Tayland mafyası efsanesi?**" Başrollerden birinde, bir maymunun oynadığı bir komedi filmi çekmişler, abi de oradan öğrenmiş. Ulan bari Van Damme'ın Kickboxer'ını seyredip oradan edinseydin intibaını be arkadaş.

Ya da mesela uluslararası bir aşı firmasının yanaşmadığı iddia edilen bir yolsuzlukla ilgili, hayatı Wall Street'te geçmiş edasıyla *"Abi kan alırlar adamdan, o şirketin hisse senedi sahipleri var, böyle bir teklifte bulunsa ağzını kırarlar onun,"* diyenler, dev şirketlerin imzalayanların açıklamaması için devasa cezai şartlar koydukları anlaşmaları satır satır ezbere bilenler ve kıçına başına bakmadan kendisini dünyadaki tek ve değil ihmal edilebilir, vazgeçilmez pazar zanneden denyolar. Hepsinin, üzerimize boşaltacakları çöpü rasyonelleştirmek için illa ki kan alan çok kudretli üçüncü şahıslara ihtiyacı var. Bir nevi joker işte.

Peki bu çok kudretli üçüncü şahıslar neden dilden düşmüyor? Çünkü, bu abi küçük bir çocuk gibi güvence arıyor ve her çocuğun kapıldığı *"Benim babam tüm dünyayı döver"* illüzyonu gibi dünyada illa ki bir gücün, onu ve çıkarlarını koruyacağı fikrine kapılmış. E büyümüş tabii, babasının onu hiçbir şeyden koruyamayacağını biliyor ama yine de bir baba figürü lâzım. Nuri Kurtçebe ağabeyimizin yazıp, Erkin Koray'ın söylediği Tek Başına şarkısını da dinlememiş.

Yani ne zaman bir yerde, birilerinin tanımlanamayan uçan cisimler gibi, tanımlanamayan ya da yarım yamalak tanımlanan çok kudretli üçüncü şahıslardan bahsettiğini gördünüz, ortamı terk edin. Bazen bu üçüncü şahıslara ciddi ciddi isim verdikleri, internet komplolarından süzülen ailelerden bahsettikleri de olur, siz yine de hiç hıştınmadan uzayın oradan. Ben sizin yerinize sinirlenip kendimi feda ediyorum; maksat sizin sinirleriniz bozulmasın.

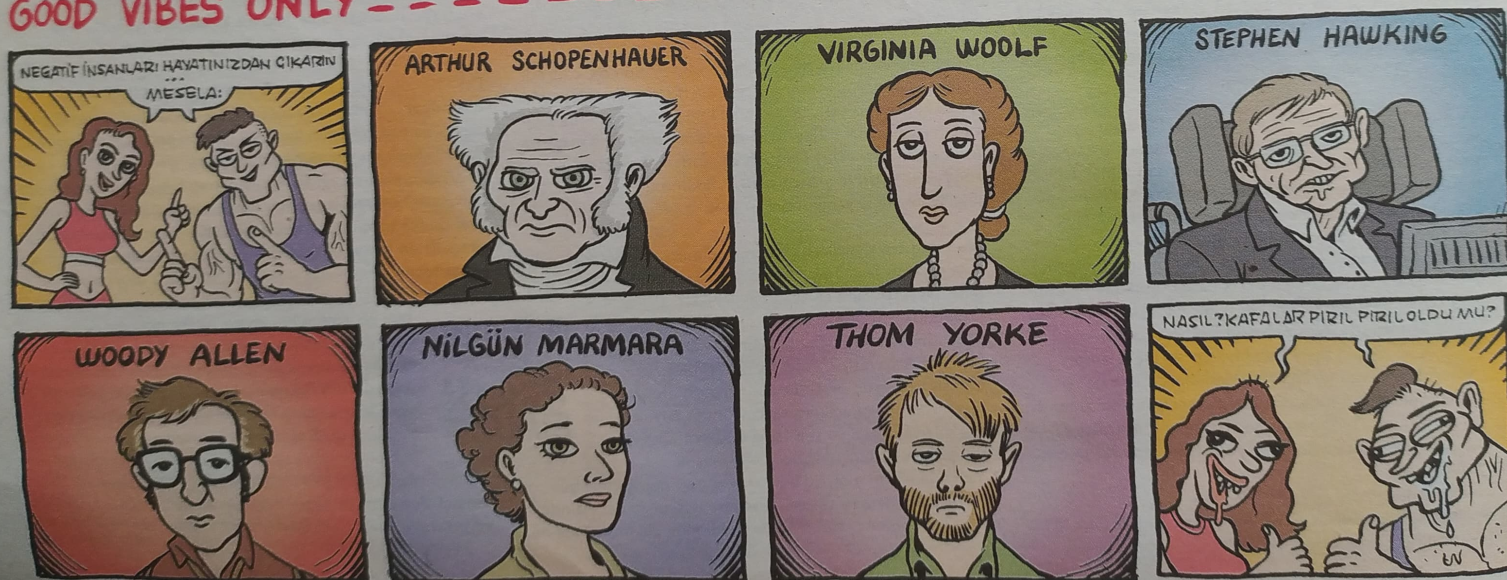

İNTİHAR
cihan kılıç
HOP.! ADAM ATLAYACAK!
DUR KARDEŞİM BİZ DE EKONOMİK ZORLUKLAR YAŞIYORUZ! DEĞMEZ!
ONDAN DEĞİL.
ESNAFSIN Dİ Mİ? AYLIK 1000 TL YARDIM KİME YETER?
DEĞİLİM YA! ŞAİRİM BEN!
ADAM BELKİ 28 ŞUBAT MAĞDURU BELKİ ABLASI-KARDEŞİ BAŞÖRTÜLÜ DİYE ÜNİVERSİTEYE GİREMEDİ.
ALLAH ALLAH! NERDEN BİLİYOSUN BİRADER? BELKİ DE KHK'LI AKADEMİSYEN
ALAKASI YOK ABİ, VAROLUŞSAL PROBLEMLERİM VAR BENİM!
İSTANBUL SÖZLEŞMESİ YÜZÜNDEN EVDEN UZAKLAŞTIRMA ALMIŞ BU BELLİ.
KARDEŞ ÇIPLAK ARAMAYA MI MARUZ KALDIN? DOĞRU SÖYLE.
MAVİ BALİNA MI OYNADIN?
BOYNUKALIN HOCAMIZ TWİTTERINI KAPATTI DİYE.
DEİZM GENÇLERİ İNTİHARA SÜRÜKLÜYOR...
ÇOCUK SMA HASTASI, TİPİNDEN BELLİ...
YETER ULAAAN!
Ertesi gün.
NE ALAKA
ASIL BİZİM ŞEHİDİMİZ
GAZETTO
HAYIR BİZİM ŞEHİDİMİZ
GAZETE
DEMOKRASİ ŞEHİDİMİZ
GAZEYE
Bizim yüzümüzden değil onların yüzünden.
GAZET
YOO! BİZİM ŞE
PATENT
HİŞT, UĞUR BAK Bİ!
BioNTech
ÇKRT...
YAKLAŞ YAKLAŞ...
NE KOYDUN İÇİNE?
...
PARDON?
HADİ HADİ SALAĞA YATMA ŞİMDİ...
AŞININ DİYORUM, ÇAKTIRMADAN KULAĞIMA SÖYLE
SÖYLEYEMEM BEYFENDİ, MİLYONLARCA DOLARLIK YATIRIMLAR SÖZ KONUSU.
ULAN NE AÇGÖZLÜYMÜŞSÜN BE, DÜNYALARI KAZANDIN DOYAMADIN MI? HEM BİZ AYNI KANDAN DEĞİL MİYİZ? YAZIKLAR OLSUN LAN!
ÜZGÜNÜM YAPAMAM.
TAMAM PEKİ SÖYLEME, BEN SAYAYIM SEN KAŞ GÖZ YAPARAK VAR YA DA YOK DE TAMAM MI? ZENCEFİL VAR MI? YOK NAR SUYU? KELLE PAÇA? O DA MI YOK? ALLAH ALLAAAH!..
TONİK? ASPİRİN? DOMUZ YAĞI?..
ŞAYZE! SAKLANIN PFIZER GELİYO.
KİMLE KONUŞUYORDUN UĞUR?
HİİÇ.
ZENCEFİLİ SÖYLEMEDİN Dİ Mİ?
YOK YA
ÇKRT...
GOOD VIBES ONLY
NEGATİF İNSANLARI HAYATINIZDAN ÇIKARIN... MESELA:
ARTHUR SCHOPENHAUER
VIRGINIA WOOLF
STEPHEN HAWKING
WOODY ALLEN
NİLGÜN MARMARA
THOM YORKE
NASIL? KAFALAR PIRIL PIRIL OLDU MU?

PATENT

GOOD VIBES ONLY

Çeşit Çeşit Kutu

Eve çeşit çeşit kutu geliyor ve ben bu kutularla ne yapacağımı bilmiyorum. Defterciden ajanda geliyor, organikçiden elma kurusu geliyor, biracıdan bira ve bira çantası geliyor, viskiciden bardak ve küçük viski geliyor. Akşamüstü evde otururken kapı çalıyor, "Deniz Göktaş mı?" sorusunun ardından elime dev bir kutu bırakılıyor. Öyle bir kutu ki kitaplığımdan, çantamdan, komodinimden güzel. Gelen her kutuya içtenlikle sarılıyorum. İçini büyük bir özenle açıyor, çıkan her hediye de keyifleniyorum, "Bu sefer hakikaten büyük oynamışlar."

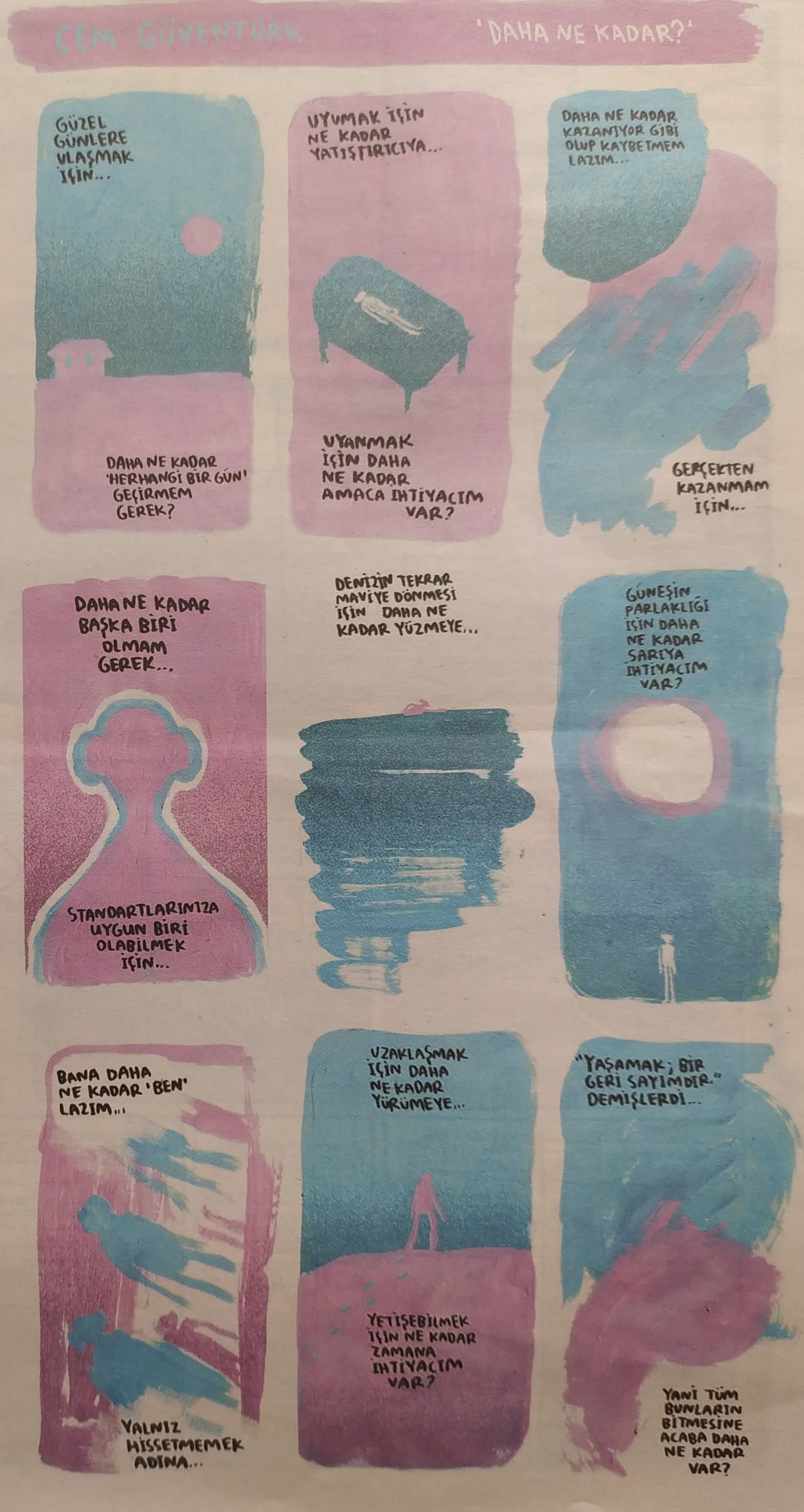
Ben kimseye benim erzak yardımına ihtiyacım var demedim. Peki bu kutular neden bana geliyor? Bu kutular bana doğru yerde (sosyal medya) doğru zamanda (bugün) doğru kişilerle (15 bin takipçi) bulunduğum için geliyor. Her kutu geldiğinde eş dost toplanıp içindekileri bölüşüyoruz. Kimi çantayı alıyor kimi defteri alıyor kimi viskiyi. Sonra dağılıyor herkes odasına. Ben kutuyla ve vicdanımla baş başa kalıyorum. Kimse sözlü ifade etmiyor ama sözsüz kurala göre benden beklenen, kutuyu açarken kısa bir video çekip gönderen firmaya teşekkür etmek. İşte sıkıntılar burada başlıyor. Ben bunu yapamıyorum.

Vefasızlık ettiğim çocukluk arkadaşlarım, üzdüğüm eski sevgililerim, büyük ayıplar ettiğim çalışma arkadaşlarım ve her daim başlarına bela olduğum çekirdek aileme dair hissettiğim acılar yetmezmiş gibi bir de kutucu firmalara karşı yoğun bir vicdan azabı yaşıyorum. Kutu geldiğini bildiğim arkadaşlarımı arıyorum, "Ben paylaşacağım valla, devam etmesini istiyorsan paylaş, istemiyorsan paylaşma." Kim kutu gelsin istemez? Tabii sen hayatında bir kere bile 1 Mayıs'a gitmemiş, benim dışımda solcu bir tane bile arkadaşı olmayan adamsın. Muafsın bu kaygılardan. Halbuki eyleme gidene daha çok böyle "hatalar" yapma hakkı tanınmalı. Baklava yemek için spor yapmak gibi, reklam kutularını paylaşmak için eylemlere gitmek. Yine parmaklıkları hassasiyetlerimden oluşan bir kafesin içinde kaldım.

"Bugüne kadar kutusuz geldik, bundan sonra da kutusuz devam edebiliriz," diyor sevgilim. Ederiz etmesine de beni bu kadar mutlu eden sürprizlere karşı böyle umarsız mı davranacağım? Ailem beni böyle yetiştirmedi. Mideme dokunan yemekler, yiyemediğim tarçınlı kekler, tam pişmemiş aşureler… Komşuların getirdiği ve bana hitap etmeyen onlarca hediye karşılığında sevgimi gösterdim, alışveriş torbalarını taşıdım, modemlerini tamir ettim. Doğrudan kalbime hitap eden, sunumundan servisine özen gösterilen ve karşılığında hiçbir fiziki emek istemeyen bu firmalara sırf daha kurumsallar diye yüz çeviriyorum. Ben çevirdikçe kutular gelmeye devam ediyor. Sadece kendi ürünleri, ürünleri hatırlatan hayat kolaylaştırıcı nesnelerle de yetinmiyorlar. Fidan gönderiyorlar, özel aşçıya yaptırılmış yemek gönderiyorlar, ada özel doğum günü kutlamaları… Komşular artık yarış dışı; kutuların rakibi annem, babam ve arkadaşlarım.

Kutu geliyor. "Deniz Göktaş mı?" Kutuyu açıyorum. Kutunun içinde bir bebek. Her şeyi var. Viski firmasının yeşilinde mama kabı var. Bira firmasının maviliğinde biberonu var. Organik maması yanında, tulumu ünlü spor giyim mağazasının geliri başka kutular için bağışlanacak "Yeni Doğanlar" koleksiyonundan. "Baba," diyor. "Senden utanıyorum." Bu kabustan gerekli mercilerle görüşüp bir daha kutu göndermemelerini istemeye karar vererek uyanıyorum. Fakat bu iş o kadar örgütlü ve o kadar gizli yapılıyor ki, ne zaman kutu gelen biri olacağınız da ne zaman kutu gönderilmeyen biri olacağınız da onların elinde. Bu stresli ve uykusuz hallerime artık dayanamayan ev arkadaşım bütün kutuları bahçeye çıkarıyor. Kendisindeki defterleri, sevgilimin elindeki bez çantayı, komşunun evindeki şekilli organik gıda kavanozlarını yığına ekliyor. Benim göz yaşlarıma aldırmadan yarım kalan viskileri kutuların üstüne boca ediyor. Paylaşmayınca bir daha göndermeyen bir firmanın kutusundan çıkan eşantiyon çakmakla yığını tutuşturuyor. Artık ateşin verdiği içgüdüsel motivasyondan mıdır yoksa yeterince çarpıcı bir şölen yaratamadığını düşündüğünden midir bilmiyorum, elimden telefonu kapıyor. "Lan onu yakma o kutudan çıkmadı" diye bağırmamı umursamadan ateşin videosunu çekip tek tek bütün firmaları etiketlerek paylaşıyor.

Artık kutu gelmiyor. Adres değişti zaten, büyük ateş olayından sonra cezayı ödememize rağmen çıkmamız istendi. Ev arkadaşım yaptığının yanlış bir şey olduğunu kabul edip geri adım atmak yerine bütün planlarını iptal edip Latin Amerika'ya gitti, Che gibi motosikletle gezecekmiş. Beni ise sormayın, kontrollü yürüttüğümü düşündüğüm erdem/kutu dengesinin iki kolunu da kaybettim. Kutusunu yaktığım firmalardan özür diliyor, yeni kutular için çekilişlere katılıyorum.

-adamlar-
hağğ...
mümtaz abi...
enh...
abi "yuro 10 lira olduğunda uyandırın" demiştin...
haa..
ya.... bi 15 kuruş daha uyuyim...
iyi hadi madem..
imh...
muck..
-bitti-

han...
la az daha asıl şu küreklere... hiç ilerleyemiyoruz...
haaa...
küreklerin üzerine oturmuşsun abi.. şööle bi yanını az kaldırsan yetecek aslında..
han...
-bitti-

KRALİYET AİLESİ
BİZİM BÜYÜK BÜYÜK DEDE VAR ARTUR, BİR MEVZULAR ÇIKMIŞ, MÜCADELELER SIKINTILAR HEPSİNİ ÇÖZMÜŞ AMA BU EN SON KILICI BURAYA SAPLAMIŞ GÖMMÜŞ GİTMİŞ...
KİMSE ÇIKARTAMIYOR HA, ASIL OLUM SEN DE BİRAZ KIZ GİBİ ÇEKİŞTİRİYOSUN...
BÜYÜYLE SAPLANMIŞ AMK ANCAK AYNI SOYDAN BİRİSİ ÇIKARABİLİR. MİŞ...
SEN ÇIKARAMADIĞINA GÖRE DEMEK Kİ SENDE HAFİFTEN Bİ DÖLÜ BOZUKLUK VARMIŞ TISSS...
YOK MINA KOYYİM ZERRE KIMILDAMIYOR.
innghn.!
ÖEEH YOK AĞA ÇIKMIYOR OLUM LAFINA DİKKAT ET YERİN KULAĞI VARDIR.
BOŞ KOY...
BABAM BU DEDİĞİNİ DUYSA VAR YA, İNSAN GİBİ S.KMEZ VALLAHA...
YA KRALIN İŞİ GÜCÜ YOK BENİMLE Mİ UĞRAŞACAK ALLASEN...
BU KONULAR DA ÇOK HASSAS OLUM BAKMA SEN!..
Daha sonra.
EE NE VAR NE YOK VAR MI BİR GELİŞME?
VALLAHA EN UFAK BİR KIMILTI YOK SAĞLAM SAPLAMIŞ.
ŞU AĞIZLARA BAK AMK NASIL PRENSSİN OLUM SEN...
SOYUNDAN DA MI UTANMIYORSUN, BİR KILICI ÇIKARTAMADIN BİRAZ KUVVETLEN KOL KASI ÇALIŞ...
İYİ DE SEN DE ÇIKARTAMAMIŞSIN BANA NE YÜKLENİYORSUN?..
NE OLUYOR YİNE, SESİNİZ TAA KUZEY KORİDORUNA GELİYO NE BAĞIRIYOSUN ÇOCUĞA...
KADIN DUR SEN DE ŞİMDİ OTORİTEME BALTA VURMA!..
UUŞŞT GÜCÜN ÇOCUĞA MI YETİYO...
Ertesi gün.
PÖDÖRLE TORTUŞTUK YAA BÖNÜ HIÇ ANLAMIYÖR. ...
KRAL ADAM OLUM İSTİYOR Kİ OĞLU DA CABBAR OLSUN.!
YA BIRAK, NE İLGİSİ VAR ŞU KIM LAN? ŞŞT KOPİL GEL LAN BURAYA, ŞU KILICA Bİ ASIL BAKIIM...
Tisss.
Haftaya kopil.

TAT ALMA DUYUM

Onca derdin tasanın, kaotik ülke gündeminin ortasında söylemeye dilim varmıyor ama galiba tat alma duyumda kayıp yaşıyorum. Sabah kahvemin ilk yudumunu alırken tadının her zamanki gibi olmadığını fark ettim. Sonra "Kahveyi tadı için içmiyorum ki," dedim kendi kendime. Kahveyi ayılmak için içiyorum. Senelerdir güne başlar başlamaz kahvemi içip ayılıyorum ve dipdiri, berrak bir zihinle günün geri kalanını nasıl geçireceğimi düşünüyorum. Çoğu zaman bir şeyler okumak ve internette gezinmek dışında pek bir işim olmadığı için aslında zihnimi boşu boşuna uyandırmış oluyorum. Sonra bir sabaha karşı dörde bıraktığımız ve acil teslim etmemiz gereken bir iş için ev arkadaşımla birlikte ayık kalmamız gerektiğinde, kafein toleransı yüksek bünyeme kahve tesir etmiyor. Mecburen çıkıp bir hava almak, yüzümü yıkayıp kendimi tokatlamak, hatta durum çok kritikse metabolizma hızımı arttırmak için dans etmek gibi yöntemlere başvuruyorum. Dans konusunda bir çoğunuz gibi iyi değilim. Daha doğrusu dans figürlerim, toplumun geneli tarafından kabul görmüyor. Dans etmek zorunda kaldığım herhangi bir düğünde, iri ve terli vücudumla yaptığım hareketlerden o kadar utanıyorum ki, "Keşke," diyorum, "Şu an değnekle dürtülen bir Bulgar ayısının yerinde olsaydım, en azından yaptığım hareketlerin sorumlusu ben değil, sahibim olurdu." Neyse ki ev arkadaşımdan ve önünde dans etmekten utanmıyorum. O beni anlıyor, olduğum gibi kabul ediyor. Sabaha karşı dörtte ayık kalmak için sakince kahvesini yudumlarken, komşuları uyandırmamak için müziksiz ve delicesine dans eden dostunu arada bir gülümseyerek onaylayabiliyor. Özetle artık beni ayık tutmayan kahveyle kurduğum ilişkiden tat faktörünü de çıkardığımız zaman geriye bir şey kalmıyor. Bu nedenle yıllar sonra tat kaybı yaşadığıma tekrar üzülüyorum.

***

Yıllar önce okul çıkışı uğradığım bir büfede, ayna dibindeki bar taburesine oturmuş otuz santim uzaklıktan kendimi izleyerek tavuk dönerimi ısırmak üzereyken fötr şapkalı bir yabancı "Yazık," diyerek kadraja girdi. Sonra büfeciye dönerek sokak yiyeceklerinin kalitesizliğine dair çarpıcı bir konuşma yaptı. Büfeci kaderci kartını erken oynayıp "Ne yapalım, ekmek parası," gibisinden bir şeyler söyledi. Sonuçta büfe işleten bir gariban olarak gastronomi devrimi yapacak hali yoktu ama bu fötrlü adamı durdurmaya yetmedi. Dünyanın her yerini gezdiğini, her türlü şeyin tadına baktığını anlattı. En fakir ülkede bile sokak yiyeceklerinin bir kimliğinin olduğundan, sokak kültürüne hizmet ettiğinden bahsetti. "Kokoreç!" diye tekrar inletti büfeyi. "Çok övündüğümüz kokoreci bile Fransızlar daha iyi, daha özenerek hazırlıyorlar. Öyle 'bas içine domatesi! Bas içine biberi!' yapmıyorlar. Avrupalı fırınlanmış patatesi yarıp azıcık sosla servis etmiş ve adına 'kumpir' demiş. Biz? Bas içine kısırı! Bas içine sosisi, turşuyu! Ne oluyor ya? Ne oluyor? Yanlışsa yanlış deyin?" Büfeci ağabey "Kumpire ben de bir türlü ısınamadım," gibi bir şey söyleyip safını terk etmeye yeltendi ancak fötrlü adam, o esnada dürümünü yarılamış olan bana döndü: "O yediğin şeyden gerçekten zevk alıyor musun?" Adama göre aynı tavuğu eşit miktarda para harcayarak çok daha düzgün sunabilirlerdi ama anlayış meselesiydi. Ortam sessizleşti. Büfeci de cevap veremedi ben de. Bu anı nerede yaşayacağınız hiç belli olmuyor. Bozulan bisikletinizin yerli yapımı parçasına söven bir ustanın eleştirisinde veya "Bugün beğenmediğiniz İran bile..." diye başlayan bir yarı aydın cümlesinin ardından, kafanızı kaldırıp muhasır medeniyetlerle aramızdaki kapanması zor vizyon farkına şöyle bir bakarsınız ve hayatınıza devam edersiniz. Fötr şapkalı adam son olarak "böyle yemeye devam edersen ileride tat duyunu kaybedersin, benden söylemesi," dedi ve çıktı. Kasadaki ağabeyle birbirimize bakıp gülümsedik. İran'ı da, ful malzemeli tavuk döneri de beğeniyordum. Yeni icat çıkarmaya gerek yoktu. Zaten meyve sebzenin tadı filan eskisi gibi değildi. Kendimi kaybedecek bir şeyimin olmadığına inandırdım ve ekstra ketçap istedim. Esasında tat kaybı yaşayacak olmama ilk o gün üzülmüştüm. Yıllar bana tadını alamadığım kahvenin eksikliğini dans ederek kapatabileceğimi öğretti. Ancak bu tüm besinler için uygulayabileceğim bir yöntem değil. Çayın, kahvenin, kaliteli kalitesiz tüm sokak yiyeceklerini tatlarını şimdiden çok özledim.

ilker altungök

“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı

SİNEK

Ekranın ortasında koca kafalı bir sunucu ve kenarlarda kendilerine ayrılmış karelere yerleştirilmiş profesörleri izlerken, bir yandan nereden çıktığına anlam veremediğim bir sinekle mücadele ediyordum. Kovmama rağmen uçmayan, hatta kovma hareketlerimi bedenime yapışarak benimle birlikte tamamlayan bu ısrarcı sineğin, tıpkı virüsler gibi mutasyon geçirmiş olabileceğini düşünüyordum. “S.ktir git lan, bela mısın?” diye bağırdım sineğe. Sinek, yaşadığım bu arbedede görünmeyecek kadar minik bir hacim kapladığından, küfrüm, televizyonda konuşan program sunucusuna denk geldi. Hak ediyordu. Profesörlerin söylediklerini “bir dakika” diye keserek aynen tekrar ediyor, arkasına “doğru mu anladım hocam” ekleyerek güya halkın diline iniyordu. Anlatılanları tecrübeli bir gazeteci olarak bizler için sadeleştirdiğini sanırken aslında hepimizi geri zekalı yerine koyuyordu. Sinek, üzerimden kalkıp iki saniye sonra yeniden derime yapışınca bir küfür daha salladım. Normalde sinekleri sözel olarak kovmayız, el kol hareketlerinin onlar için daha manalı olduğunu biliriz. Fakat bu sinek, tehdit gördüğü an kaçmak üzerine kurulu genetik yapısını yok sayıyor, hayatlarını milyonlarca yıldır kaçma üzerine kuran atalarına adeta ihanet ediyordu. Kovulmaya karşı mutasyona uğramıştı. Arsızlaşmıştı.

Sinek türleriyle mücadele konusunda bilinçli bir çevrede yetiştim. Gelişmeleri yakından takip eden, yeni çıkan savunma sistemlerine yatırım yapmaktan çekinmeyen bir babaya sahip olduğumdan, mücadele konusunda erken yaşlarda tecrübe sahibi oldum. Bizim evde eğitim sürekliydi. Bir akşam babam işaret parmağıyla duvarı göstererek, “Anofel bu!” demişti. Daha önce hiç bu kadar büyük bir sivrisinek görmediğimden, bu devasa hacmi şaşkınlıkla izlerken, babam tarafından bazı türlerinin sıtmaya sebep olduğu konusunda bilgilendirilmiştim. Sivrisinekler yüzünden gece yarıları ışıkları yakıp duvarlara bakan insanlara göre daha teçhizatlı ve örgütlü bir mücadele içindeydik. Yatmadan önce, gelişen teknolojiyle birlikte sürekli güncellenen birtakım ritüellerimiz vardı. Mesela, prize takılı sinek kovuculardan açık mavi tabletleri çıkarıp yepyeni koyu mavi tabletleri şarjöre sürmek benim görevimdi. Bu tabletleri kesinlikle koklamıyordum, onlara dokununca kanser olmamak için mutlaka ellerimi yıkıyordum. Sıtmadan kaçarken kanserin kucağına düşecek kadar aptal değildim. İşte böyle bilinçli bir çocuktum.

Karasinekler konusunda da dedem sayesinde epey bir tecrübe edinmiştim. Dedem, evin içinde karasinek barındırmamak konusunda yeminliydi. Özellikle yaz aylarında, elinde uzun namlulu bir silah gibi tuttuğu sinek şaplağıyla dolaşır, tek vuruşta işlerini bitirir ve şaplağı faraş gibi kullanarak maktulü pencereden aşağı atardı. Altında pijama, üstünde gömlek ve kravattan oluşan üniformasıyla bu soğukkanlı sinek katilini izlemek, canlı ölümlerine karşı aşırı duygusal olan ruhumu incitse de, kısa zamanda sinek ölümlerinin yası tutulmayan ölümler olduğunu idrak etmiştim. Cinayet, daha çok vücudunun tamamını ezemediğimiz büyük kütleli canlılar için söz konusuydu. Bütün halinde ezebildiğimiz canlıların ölümüyse “zararlılarla mücadele” olarak adlandırılıyordu. Duygusal bir çocuktum, ama aynı zamanda taklitçi ve zayıf bir karakterin sinyallerini verdiğimden uyum sağlamak konusunda güçlük çekmiyordum. Şaplağı elime almam uzun sürmemişti. Öldürdüğüm sinekleri, dedem gibi pencereden defnetmek yerine iğneye dizerek yakma hikayemin ise bir rivayet olduğunu düşünüyorum. Ben hatırlamıyorum. Sanmıyorum. Bana öyle söylendi.

Sunucu, cehaletin aptallığı iyice açığa çıkardığı bir ciddiyetle saçma sapan sorular sormaya devam ediyor. Kilit sorular sorduğunu sanırken aslında komik duruma düşen bu adam karşısında, profesörler, kendi dar alanlarında gerçekten büyük sabır gösteriyorlar. Bu kadar arsızına zor rastlanır. Kısa bir süre ortadan kaybolmuştu, ama yeniden ve sanki dinlenip gelmiş gibi daha arsız bir biçimde saldırıyor. Çok sinek gördüm, ama bunun gibisini görmedim: Kovalayanı olmayan, kırsal kesimin hoşgörüsü içinde iyice şımaran, istediği yemeğin üzerine konup uzun uzun ayaklarını ovuşturan köy sinekleriyle (bir şehirli olarak) çok dalaştım. Olimpos çardaklarında, gözleme evlerinde, Tophane nargilecilerinde kovulsalar bile sert minderlerin kilim desenlerinde bir süre kamufle olup tekrar harekete geçen otantik karasinekleri hayranlıkla izledim. Erkeklerin avcılık hislerini hijyene çeviren sahtekar pisuar sineklerine ben de ateş ettim. Darbelerden kaçamayan ergen karasinekler için üzüldüm. Tarihi pidecilerde ayakları kıyma kokan sineklerle mücadele ettim. Kaderlerini, camlara defalarca çarpmak ve sonrasında çarptığı camda volta atmakla tüketen sinekleri izledim. Ekmeğe konan fakir karasineklere peçeteden savunma perdeleri kurdum.

FURKANÖZÇOBAN

Karpuza konan yazlıkçı karasinekler arasında karpuz çekirdeği taklidi yapacak kadar işi ilerletenlere bile şahit oldum, ama böyle arsızına hiç rastlamadım. Bana konmuyor adeta benimle güreşiyor. Karasinekler konusundaki onca tecrübeme rağmen bu sineği kategorize edemiyorum. Dedem yaşasaydı gelip duruma bakmasını isterdim.

Ekranın sol üst köşesindeki profesör, sağ alt köşedekini azarlayınca program şenleniyor. Sunucu, yükselen tansiyon karşısında birlik beraberlik çağrısı yapsa da durumdan memnun görünüyor. Sinek ortalarda görünmüyor. Bu kadar nevi şahsına münhasır hareketler sergilediğine göre, bir yerlerden beni izlediği ihtimali çok da masalsı gelmiyor. Bu sinek nasıl bu hale gelmiş olabilir diye düşünüyorum. Empati kurmaya çalışıyorum. İnsanoğlu, gördüğü anda öldürmekle hiç ilgilenmemek arasındaki geniş skalada yüzlerce farklı tavır sergiliyor karasineklere karşı. Sürekli farklı tavırlara maruz kalmak, sabit bir tepkiyi DNA'larına kodlamalarını ve gelecek kuşaklara belirgin davranışlar olarak aktarmalarını engelliyor olabilir. Bir ineğin sineklere tepkisinin sadece kuyruk sallamak olduğu düşünülürse, insanın önceden kestirilemeyen farklı tepkileri bu canlı türünü kırılgan bir genetik kodlamaya mahkum ediyor olabilir. Sinek yeniden ortaya çıkıyor. Bana ilgisini kaybetmiş görünüyor. Havada manasız bir iki tur attıktan sonra gidip sunucunun üzerine konuyor. Pis herif hâlâ konuşuyor. Şimdi dedem olsa televizyon filan dinlemez anında bitirirdi işlerini.

æ Merhaba.

æ Soğuk çay tuttuysa soğuk baklava da tutar. Çünkü niye tutmasın bence. Ha soğuğuyla da sıcağıyla da aram yok baklavanın ama bence tutar yani. Tutsun istiyorum. Çünkü insanlar buna o kadar emek vermiş, soğuk baklavacılar mutsuz mu olsun. Olmasınlar hiç bence.

æ "Üç gösterim" ile "güç gösterisi" tabii ki aynı şey.

æ Atık pil kutusuna pil atmak da ne zor bir şey yarabbim. Hele ki pilleri biriktirip de gittiyseniz, yandınız nokta net. Bir pil olsa iki pil olsa bu bir şekilde atılıyor da, çok pil çok zor. Ne kadar çok pil, o kadar çok zorluk. O küçücük delikten onlarca pili yere düşürmeden atık pil kutusuna atmak, dünyanın bence en zor şeylerinden biri. Tek tek atsan bitmiyor. İkişer ikişer atsan olmuyor. Üçer üçer atsan o hiç olmuyor. Elbet bir şekilde yere düşüyor bu pil, bu piller. Bir de pil öyle bir şey ki, düştüğü yerde de kalmıyor. Metrelerce yuvarlanarak uzaklaşıyor. Manyak mıdır nedir acaba. Ben dikkat ettim, ne kadar atık pil kutusu direği varsa, çünkü atık pil kutuları genelde direklerde oluyor, konum olarak hep böyle eğimli yerlerde. En az yüzde sekiz eğim. Biz bu pilleri atık pil kutularına atamayalım diye mi acaba. Çok zor ağabey çünkü. Büyük eziyet. Duyarlı vatandaş olmak gerçekten çok zor. Nasıl olsa duyarlıyız diye bir insanın şartları bu kadar da zorlanmaz ki canım. Hayret bir şey yani.

æ Bir varilin içine konulup Kızılırmak'a atılmayı hiç istemem.

æ "İki üç ay" ile "iki çay" aynı şey.

æ Koşuyolu'nda çiçek koklayan kız gördüm, mutlu oldum. Öyle yol kenarında yürüyordu. Bir anda bahçeden yola sarkmış çiçekleri gördü. Tam da önüne düşmüş gibiydi çiçekler ama tam da o kadar da önüne düşmemiş gibiydi çiçekler. Tereddütsüz durdu, uzun kokladı. Olabildiğince çok çiçeği iki eliyle kavradı. Yüzü çiçeklerin içinde kayboldu. Sanki dünyayı kokluyor gibiydi. Uzun zamandır hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemiştim. Durdum, ona baktım. Dünyanın en soluksuz çiçek koklamasıydı işte izlediğim. Sonra çiçekleri koklamasını bitirdi. Bütün ne kadar nefesi varsa tek nefeste koklayabildiği kadar koklamıştı işte. Şimdi gidebilirdi. Gitti zaten. Harika bir andı. Bu benim özlediğim bir lezzetti. Tarifsiz bir enerjiyle doldum. Sonra ben de yoluma devam ettim. Yürürken hep gülümsedim. Sıcak da bir gündü. İliklerime kadar neşelendim. Güneşi ayrı sevdim çünkü güneşi zaten çok severim.

æ O değil de bu defa gerçekten bir kapanma durumu var sanki. Ben tam kapanma'da yine tam kapanılmaz diye düşünüyordum, bakıyorum, sanki tam kapanılmış. Bundan önce bu kadar kapanılmıyordu çünkü. Ben her kapanmada bisiklete biniyorum çünkü. Kimseye bulaşmadan hızlı hızlı gidip geliyorum. O yüzden de bir şey olmuyor bence. Şimdiye kadar olmadı en azından. Fakat daha önceki kapanmalarda şunu görüyordum ki, kapanmamışız desek yeridir diyordum. Bağdat Caddesi özellikle. Bakın kapanmanın ne kadar kapanma olup olmadığını Bağdat Caddesi'ne şöyle bir bakarak anlayabilirsiniz. Bağdat Caddesi boşsa Türkiye kapanmıştır, bu budur. Bağdat Caddesi kapanmamışsa da Türkiye kapanmamıştır. Bağdat Caddesi önceki kapanmalarda kapanmamıştı çünkü. Ben bu defa da kapanmaz Bağdat Caddesi diye düşünmüştüm, bir baktım ki kapanmış. İnanamadım. Bağdat Caddesi kapandıysa tamamdır. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu kez ciddiye alınmış kapanma. Çünkü Bağdat Caddesi genelde hiçbir şeyi ciddiye almaz. Hayır olsunlara gelinmiş, o olmuş. Bu virüsü bitirirse Bağdat Caddesi bitirir. Bağdat Caddesi virüsü bitirmeye karar vermiş gibi. Umarım bitirir Bağdat Caddesi bu virüsü. Arkandayım Bağdat Caddesi. Senin iradene ve ferasetine gerçekten çok güveniyorum. Hadi bakalım. Ya herro ya merro diyorsunuz sanırım bu kez bakalım. Hadi bakalım.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Aslında şahane bir futbolcu olabilirdim, bunu biliyorsun değil mi" dedi. "Evet, biliyorum, sadece futbol oynarken ışıldardın, senin futbolcu olman lazımdı, böyle tam bir mal oldun" dedim. "Kırıcısın ama kırılmayacağım, anlatacağımı anlatıp gideceğim" dedi. "E anlat madem" dedim. "İnsanın hayatında bir yol göstereni olacak" dedi. "Olacak tabii ki" dedim. "Her şey iyi giderken, takımın yıldızıyken, o haftanın maçında da goller atmış attırmışken, yaş on beş bu arada, idmana geç gittim, geç gittiğim gibi de, hocanın yanında sahada ter döken arkadaşlarımı izleyip, hocaya da, bacağıma yağ sıçradı, o yüzden idmana çıkamayacağım dedim, hoca bir şey demedi, çünkü gerçekten o zamanın Messi'si Ronaldo'su gibiydim, o an anlamadım ama futbol yaşamımın en büyük hatasını yapmıştım işte, ondan sonra da her şey tepetaklak gitmeye başladı, yedek kulübesinde oturmalar, takıma giremedemeler derken, iki sene içinde futbol yaşamımın bittiğine inanabiliyor musun" dedi. "İnanabiliyorum da, bacağa yağ sıçraması ne demek" dedim. "Ne bileyim, patates kızartırken bacağıma yağ sıçramıştı" dedi. "Futbol oynamana engel miydi peki" dedim. "Tabii ki değildi" dedi. "E yuh" dedim ya, "hakikaten şansını çok zorlamışsın" dedim. "Ne bileyim ağabey, star futbolcu huysuzluğu kaprisi yapmak istemiştim, işte benimle ilgilenen bir büyüğüm olsaydı bunları bana yaptırtmazdı" dedi, gitti. Sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü. Güzel sustum.

æ Hoşça kal.

æ Merhaba.

æ Soğuk çay tuttuysa soğuk baklava da tutar. Çünkü niye tutmasın bence. Ha soğuğuyla da sıcağıyla da aram yok baklavanın ama bence tutar yani. Tutsun istiyorum. Çünkü insanlar buna o kadar emek vermiş, soğuk baklavacılar mutsuz mu olsun. Olmasınlar hiç bence.

æ "Üç gösterim" ile "güç gösterisi" tabii ki aynı şey.

æ Atık pil kutusuna pil atmak da ne zor bir şey yarabbim. Hele ki pilleri biriktirip de gittiyseniz, yandınız nokta net. Bir pil olsa iki pil olsa bu bir şekilde atılıyor da, çok pil çok zor. Ne kadar çok pil, o kadar çok zorluk. O küçücük delikten onlarca pili yere düşürmeden atık pil kutusuna atmak, dünyanın bence en zor şeylerinden biri. Tek tek atsan bitmiyor. İkişer ikişer atsan olmuyor. Üçer üçer atsan o hiç olmuyor. Elbet bir şekilde yere düşüyor bu pil, bu piller. Bir de pil öyle bir şey ki, düştüğü yerde de kalmıyor. Metrelerce yuvarlanarak uzaklaşıyor. Manyak mıdır nedir acaba. Ben dikkat ettim, ne kadar atık pil kutusu direği varsa, çünkü atık pil kutuları genelde direklerde oluyor, konum olarak hep böyle eğimli yerlerde. En az yüzde sekiz eğim. Biz bu pilleri atık pil kutularına atamayalım diye mi acaba. Çok zor ağabey çünkü. Büyük eziyet. Duyarlı vatandaş olmak gerçekten çok zor. Nasıl olsa duyarlıyız diye bir insanın şartları bu kadar da zorlanmaz ki canım. Hayret bir şey yani.

æ Bir varilin içine konulup Kızılırmak'a atılmayı hiç istemem.

æ "İki üç ay" ile "iki çay" aynı şey.

æ Koşuyolu'nda çiçek koklayan kız gördüm, mutlu oldum. Öyle yol kenarında yürüyordu. Bir anda bahçeden yola sarkmış çiçekleri gördü. Tam da önüne düşmüş gibiydi çiçekler ama tam da o kadar da önüne düşmemiş gibiydi çiçekler. Tereddütsüz durdu, uzun kokladı. Olabildiğince çok çiçeği iki eliyle kavradı. Yüzü çiçeklerin içinde kayboldu. Sanki dünyayı kokluyor gibiydi. Uzun zamandır hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemiştim. Durdum, ona baktım. Dünyanın en soluksuz çiçek koklamasıydı işte izlediğim. Sonra çiçekleri koklamasını bitirdi. Bütüün ne kadar nefesi varsa tek nefeste koklayabildiği kadar koklamıştı işte. Şimdi gidebilirdi. Gitti zaten. Harika bir andı. Bu benim özlediğim bir lezzetti. Tarifsiz bir enerjiyle doldum. Sonra ben de yoluma devam ettim. Yürürken hep gülümsedim. Sıcak da bir gündü. İliklerime kadar neşelendim. Güneşi ayrı sevdim çünkü güneşi zaten çok severim.

æ O değil de bu defa gerçekten bir kapanma durumu var sanki. Ben tam kapanma'da yine tam kapanılmaz diye düşünüyordum, bakıyorum, sanki tam kapanılmış. Bundan önce bu kadar kapanılmıyordu çünkü. Ben her kapanmada bisiklete biniyorum çünkü. Kimseye bulaşmadan hızlı hızlı gidip geliyorum. O yüzden de bir şey olmuyor bence. Şimdiye kadar olmadı en azından. Fakat daha önceki kapanmalarda şunu görüyordum ki, kapanmamışız desek yeridir diyordum. Bağdat Caddesi özellikle. Bakın kapanmanın ne kadar kapanma olup olmadığını Bağdat Caddesi'ne şöyle bir bakarak anlayabilirsiniz. Bağdat Caddesi boşsa Türkiye kapanmıştır, bu budur. Bağdat Caddesi kapanmamışsa da Türkiye kapanmamıştır. Bağdat Caddesi önceki kapanmalarda kapanmamıştı çünkü. Ben bu defa da kapanmaz Bağdat Caddesi diye düşünmüştüm, bir baktım ki kapanmış. İnanamadım. Bağdat Caddesi kapandıysa tamamdır. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu kez ciddiye alınmış kapanma. Çünkü Bağdat Caddesi genelde hiçbir şeyi ciddiye almaz. Hayır olsunlara gelinmiş, o olmuş. Bu virüsü bitirirse Bağdat Caddesi bitirir. Bağdat Caddesi virüsü bitirmeye karar vermiş gibi. Umarım bitirir Bağdat Caddesi

da önüne ... kavradı. Yüzü çiçeklerin kokladı. Olabildiğince çok çiçeği iki eliyle kavradı. Yüzü çiçeklerin içinde kayboldu. Sanki dünyayı kokluyor gibiydi. Uzun zamandır hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemiştim. Durdum, ona baktım. Dünyanın en soluksuz çiçek koklamasıydı işte izlediğim. Sonra çiçekleri koklamasını bitirdi. Bütüün ne kadar nefesi varsa tek nefeste koklayabildiği kadar koklamıştı işte. Şimdi gidebilirdi. Gitti zaten. Harika bir andı. Bu benim özlediğim bir lezzetti. Tarifsiz bir enerjiyle doldum. Sonra ben de yoluma devam ettim. Yürürken hep gülümsedim. Sıcak da bir gündü. İliklerime kadar neşelendim. Güneşi ayrı sevdim çünkü güneşi zaten çok severim.

æ O değil de bu defa gerçekten bir kapanma durumu var sanki. Ben tam kapanma'da yine tam kapanılmaz diye düşünüyordum, bakıyorum, sanki tam kapanılmış. Bundan önce bu kadar kapanılmıyordu çünkü. Ben her kapanmada bisiklete biniyorum çünkü. Kimseye bulaşmadan hızlı hızlı gidip geliyorum. O yüzden de bir şey olmuyor bence. Şimdiye kadar olmadı en azından. Fakat daha önceki kapanmalarda şunu görüyordum ki, kapanmamışız desek yeridir diyordum. Bağdat Caddesi özellikle. Bakın kapanmanın ne kadar kapanma olup olmadığını Bağdat Caddesi'ne şöyle bir bakarak anlayabilirsiniz. Bağdat Caddesi boşsa Türkiye kapanmıştır, bu budur. Bağdat Caddesi kapanmamışsa da Türkiye kapanmamıştır. Bağdat Caddesi önceki kapanmalarda kapanmamıştı çünkü. Ben bu defa da kapanmaz Bağdat Caddesi diye düşünmüştüm, bir baktım ki kapanmış. İnanamadım. Bağdat Caddesi kapandıysa tamamdır. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu kez ciddiye alınmış kapanma. Çünkü Bağdat Caddesi genelde hiçbir şeyi ciddiye almaz. Hayır olsunlara gelinmiş, o olmuş. Bu virüsü bitirirse Bağdat Caddesi bitirir. Bağdat Caddesi virüsü bitirmeye karar vermiş gibi. Umarım bitirir Bağdat Caddesi bu virüsü. Arkandayım Bağdat Caddesi. Senin iradene ve ferasetine gerçekten çok güveniyorum. Hadi bakalım. Ya herro ya merro diyorsunuz sanırım bu kez bakalım. Hadi bakalım.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Aslında şahane bir futbolcu olabilirdim, bunu biliyorsun değil mi" dedi. "Evet, biliyorum, sadece futbol oynarken ışıldardın, senin futbolcu olman lazımdı, böyle tam bir mal oldun" dedim. "Kırıcısın ama kırılmayacağım, anlatacağımı anlatıp gideceğim" dedi. "E anlat madem" dedim. "İnsanın hayatında bir yol göstereni olacak" dedi. "Olacak tabii ki" dedim. "Her şey iyi giderken, takımın yıldızıyken, o haftanın maçında da goller atmış attırmışken, yaş on beş bu arada, idmana geç gittim, geç gittiğim gibi de, hocanın yanında sahada ter döken arkadaşlarımı izleyip, hocaya da, bacağıma yağ sıçradı, o yüzden idmana çıkamayacağım dedim, hoca bir şey demedi, çünkü gerçekten o zamanın Messi'si Ronaldo'su gibiydim, o an anlamadım ama futbol yaşamımın en büyük hatasını yapmıştım işte, ondan sonra da her şey tepetaklak gitmeye başladı, yedek kulübesinde oturmalar, takıma giremeyeler derken, iki sene içinde futbol yaşamımın bittiğine inanabiliyor musun" dedi. "İnanabiliyorum da, bacağa yağ sıçraması ne demek" dedim. "Ne bileyim, patates kızartırken bacağıma yağ sıçramıştı" dedi. "Futbol oynamana engel miydi peki" dedim. "Tabii ki değildi" dedi. "E yuh" dedim ya, "hakikaten şansını çok zorlamışsın" dedim. "Ne bileyim ağabey, star futbolcu huysuzluğu kaprisi yapmak istemiştim, işte benimle ilgilenen bir büyüğüm olsaydı bunları bana yaptırtmazdı" dedi, gitti. Sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü. Güzel sustum.

æ Hoşça kal.

ÖZER AYDOĞAN

ÖZER AYDOĞAN

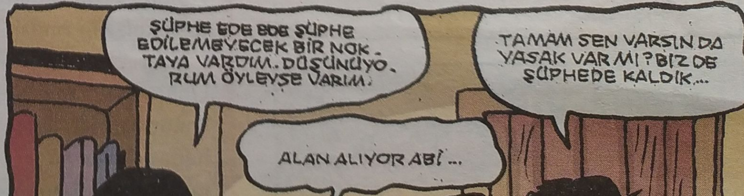

SORU BAHANESİYLE BENİ KONTROL ETMEYE Mİ GELİYORSUN SEN? BİTTİ DİYORUM METİN. BIRAK PEŞİMİ...
YOĞURT MU YESEM BOL BOL.
PAYLAŞIMIM NASIL ETKİLEŞİM ALMIŞ GİDEK DE BAKALIM.
KAFA AYNI...
YETİŞKİN BİR SU AYGIRI GÜNDE ELLİ LİTRE SU TÜKETEBİLMEKTEDİR...
ÇOCUĞA YETİŞKİN BİRİ GİBİ DAVRAN DEDİM BUNU MU ANLADIN.
BELGESEL İZLEMİYOSUN CAHİLSİN...
ŞÜPHE EDE EDE ŞÜPHE EDİLEMEYECEK BİR NOKTAYA VARDIM. DÜŞÜNÜYORUM ÖYLEYSE VARIM.
TAMAM SEN VARSIN DA YASAK VAR MI? BİZ DE ŞÜPHEDE KALDIK...
ALAN ALIYOR ABİ...
BİR DAHA OLGUNLAŞMAMIŞ Bİ ERKEKLE BİRLİKTE OLMIYCAM DEMİYOR MUYDU BU? İKİ KASILANI OLGUN SANIYOR SALAK.
EHEM... SANIRIM KÜP BURAYA GELECEK...
OLAYLARA ÇOK HAKİMSİN HASAN...
SANIRIM ÖYLEYİM.
EN SON DATÇA'DAYDI. BİLDİĞİNİZ GİBİ KENDİSİ ZOR VAKALARDA POLİSE YARDIMCI OLUR. ŞİMDİ KONYAALTI PLAJINDA SUDAN İNSAN TOPLUYOR. AH DÖNMÜŞ BİLE HOŞGELDİN DOSTUM...
BAY SHERLOCK HOLMES.
BANA DA Bİ TATİL OLDU.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Mayıs, ayların gülüdür, /Taze bir çiçek dalıdır,/ İçerim ateş doludur;"

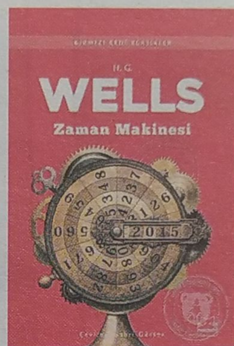
Sabahattin Ali

"ATEŞ DOLU"

Onsekizin, üçüncüsü... Pazar. Dev bir tesbihin ağır taşları… Gece. Şimdilik fena sayılmam.("Elli katlı bir binadan düşen adamın hikâyesi") Caddede insana benzer tek şey tramvay durağının yanındaki sıraya oturmuş (hafif de yana, yanda oturan muhayyel birine doğru, sanki onu daha iyi işitmek için kaykılmış) bir vaziyette yapılmış o paslanmış bakır yeşili Likyalı heykeli. İronik. Hiç gelmeyecek tramvay. Onu beklermiş gibi oturmuş heykel. Hiç kimseyi aydınlatan sokak lambaları.

En kötüsü; Sessizlik. Delirmiş köpeğin yokluğunun beynimin içinde çınlayan/ uğuldayan gümbürtüsü. Her köpek havlayışında içim hoplayarak fırlayıp aşağı bakıyorum; Bir başkası.

Belki gücü yetmedi. Can mı dayanır. Belki bir şikâyet eden oldu. Bir barınağa mı? Birkaç gündür kayıp. Yatakta dahi kulağım onda.

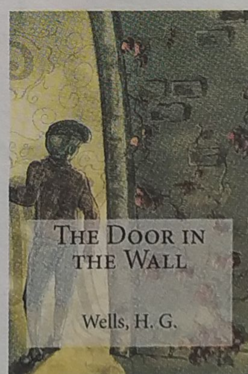

İlk Yayınlanma Tarihi: 1895

İlk Yayınlanma Tarihi: 1898

Ünlü yazar Wells'in "hem eleştirmenler hem de okurlar tarafından" (bence de öyle) en iyi öyküsü sayılan o müthiş hikâyesi: evdeki boğucu/ kasvetli ve yalnız hayatından bunalan 5 buçuk yaşlarındaki küçük erkek çocuk, bir büyülü bahçeye; bambaşka bir âleme açılan "bir kapı" keşfediyordu. Bir duvarda. ("Duvardaki Kapı" öykünün adı--kitabın da--)

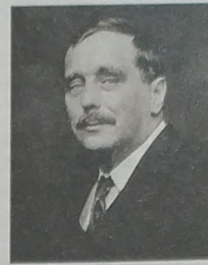

"Kapıdaki Duvar"

İlk Yayınlanma Tarihi: 1897

Bu işler biraz daha bu minvalde sürerse evin bir kuytu köşesinde, arka odalarda falan o çeşit bir küçük kapı arar bir hale gelme ihtimali... (Oradan düştü aklıma kitap) Yine "Narnia Günlükleri" nde; elbise dolabının içinden; askıdaki giysilerin, kürklerin arasından karlarla kaplı bir sihirli ormana çıkıyordu küçük kız. O da var. (bir dolap da var arka odada) Alis'in evdeki aynadan bambaşka bir dünyaya geçişi… onu da eklersek... Üçü de İngiliz. Şaşırtıcı. (Birbirlerinden gördüler anlamında söylemiyorum. Üçüne de ayrı ayrı

H. G. Wells 1866-1946

şekillerde bayılırım) Demek, "Üzerinde Güneş Batmayan İmparatorluk" un kalın yüksek, sağlam loş duvarlarının üzerinde bir delik bulma umuduyla göz gezdiren çok olmuş. Rahmetli Eflatun abinin,(Karikatürcü Eflatun Nuri Erkoç)50'li yıllarda gidip Londra'da bir çizgi film atölyesinde bir müddet çalışmışlığı vardı. Anlatırdı. "Bakma sen" derdi, "…aslında çok zor bir hayatları var, içine kapanık, hassas, hüzünlü, çok çalışan insanlar, hep sisli yağmurlu, kirli havalı, gri bulutlu karanlık bir ortam…" gibisinden şeyler… İşçileri diyordu. (Bir keresinde, bir gece vakti aniden bastıran kesif sisin içinde tamamen kayboluşunu anlatmıştı, bilmediği bir caddedeymiş, eli ayağı bile görünmez olmuş) Kapitalizmin ilk geliştiği ülke. Çalışan sınıfların hayatları nerede kolay olmuş ki. (Wells de fakir bir aileden, okulu bırakıp çırak olmak mecburiyetinde kalmış, sonradan devam etmiş. Sosyalistti de üstad. *(Dönemin ünlü "Sosyalist Fabian Topluluğu" na katılmış– SSCB'yi gezip Lenin'le tanışmışlığı bile var…-)*

O anlattıkça benim zihnimde çok çok daha da eskilerin; Oliver Twist Londra'sının sokaklarında olup bitiyormuş gibi canlanırdı hikayeler. Eflatun abi... Bizim eski Balat'ı da andıran imgelerle karışık.(olağanüstü bir anlatıcıydı, nur içinde yatsın)

Çocuğun duvarda bulduğu kapıya dönersek: kapıyı geçtikten sonrasını şöyle anlatıyor: (anlatan çocuğun yaşlı hali) "…kapı arkamdan kapanır kapanmaz evdeki disiplin ve itaatkârlığın kasvetini unuttum, tüm tereddüt ve korkularımı unuttum, tüm ihtiyatı bıraktım… bu hayatın tüm gerçeklerini unuttum…" Ah, ağzından bal akıyor. Her eve lazım bir kapı çeşidi…

"tüm ihtiyatı" bırakmış… En çok istediğim… Herneyse,

yazı bitti…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

ÇİFT USKUR ile TARİHİN UFAK ODASI.

cihan ceylan

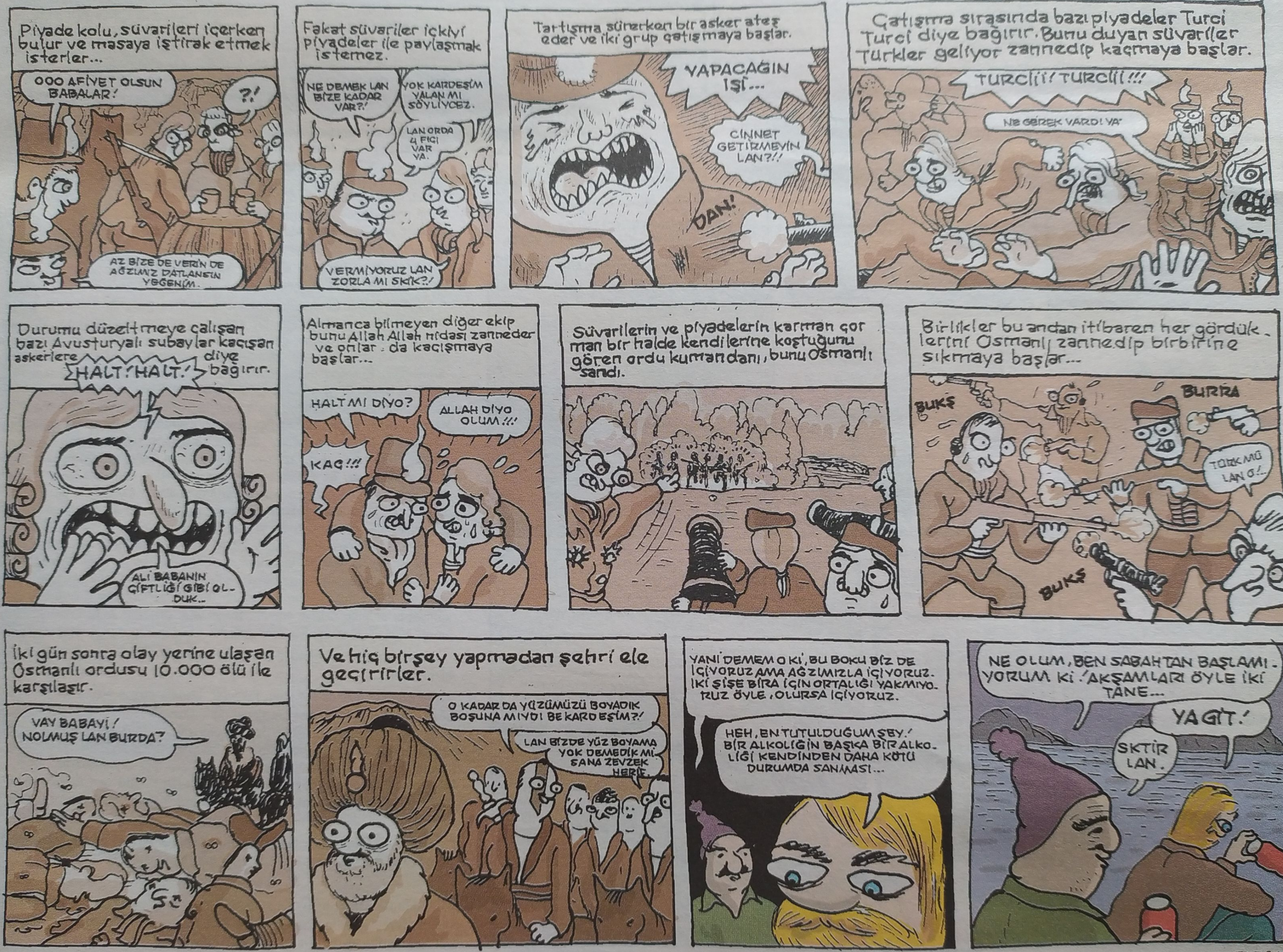

SON

ÇİFT USKUR ile TARİHİN UFAK ODASI.

Cihan Ceylan

Piyade kolu, süvarileri içerken bulur ve masaya iştirak etmek isterler...
OOO AFİYET OLSUN BABALAR!
?!
AZ BİZE DE VERİN DE AĞZINIZ DATLANSIN YEĞENİM.
Fakat süvariler içkiyi piyadeler ile paylaşmak istemez.
NE DEMEK LAN BİZE KADAR VAR?!
YOK KARDEŞİM YALAN MI SÖYLİYCEZ.
LAN ORDA 4 FIÇI VAR YA.
VERMİYORUZ LAN ZORLA MI SKİK?!
Tartışma sürerken bir asker ateş eder ve iki grup çatışmaya başlar.
YAPACAĞIN İŞİ...
CİNNET GETİRMEYİN LAN?!!
DAN!
Çatışma sırasında bazı piyadeler Turci Turci diye bağırır. Bunu duyan süvariler Türkler geliyor zannedip kaçmaya başlar.
TURCİİ! TURCİİ!!!
NE GEREK VARDI YA
Durumu düzeltmeye çalışan bazı Avusturyalı subaylar kaçışan askerlere HALT! HALT! diye bağırır.
ALİ BABANIN ÇİFTLİĞİ GİBİ OLDUK...
Almanca bilmeyen diğer ekip bunu Allah Allah nidası zanneder ve onlar da kaçışmaya başlar...
HALT MI DİYO?
ALLAH DİYO OLUM!!!
KAÇ!!!
Süvarilerin ve piyadelerin karman çorman bir halde kendilerine koştuğunu gören ordu kumandanı, bunu Osmanlı sandı.
Birlikler bu andan itibaren her gördüklerini Osmanlı zannedip birbirine sıkmaya başlar...
BUKŞ
BURRA
TÜRK MÜ LAN O!..
BUKŞ
İki gün sonra olay yerine ulaşan Osmanlı ordusu 10.000 ölü ile karşılaşır.
VAY BABAYİ! NOLMUŞ LAN BURDA?
Ve hiç birşey yapmadan şehri ele geçirirler.
O KADAR DA YÜZÜMÜZÜ BOYADIK BOŞUNA MIYDI BE KARDEŞİM?!
LAN BİZDE YÜZ BOYAMA YOK DEMEDİK Mİ SANA ZEVZEK HERİF.
YANİ DEMEM O Kİ, BU BOKU BİZ DE İÇİYORUZ AMA AĞZIMIZLA İÇİYORUZ. İKİ ŞİŞE BİRA İÇİN ORTALIĞI YAKMIYORUZ ÖYLE, OLURSA İÇİYORUZ.
HEH, EN TUTULDUĞUM ŞEY! BİR ALKOLİĞİN BAŞKA BİR ALKOLİĞİ KENDİNDEN DAHA KÖTÜ DURUMDA SANMASI...
NE OLUM, BEN SABAHTAN BAŞLAMIYORUM Kİ! AKŞAMLARI ÖYLE İKİ TANE...
YA GİT!
SKTİR LAN.
SON

Bebek Kafası

Vedat Özdemiroğlu

"Aşk, inandığın her şeye ters düşse de, başkasının taleplerine boyun eğmektir."

-Steven Soderbergh'in "Saplantı" adlı filminden

*** Görüntü yasağı yetmez, anayasaya "Türkiye Cumhuriyeti, bir Polis Devleti'dir" yazın da hep beraber rahatlayalım!!**

* Güzel ülkemizde palmiye mevcut lakin içinde palmiye geçen bir türkü duymadım hiç. Kavak Lobisi mi engel oluyor acaba?! Türkü demişken, telgraflı ve çok güzel türkümüz var. Mail, twitter, instagram, vs. geçen türkü yaksan, muhtemelen kimse iplemez! "Telgrafın tellerine kuşlar mı konar" da ilk icra edildiğinde yadırganmıştır ama zamanla benimsenmiş ve tutmuş. Çünkü iyi! İyi iş, engel ve yargıları aşar gider. Aşar gider, bir gözleri sürmeli! İyi derken, "Yar üstüne yar seveni kurşunlamalı" kısmına itirazım var. Şiddet olmasın. Zaten o da bas kurşunu demiyor; kurşunlansa yeridir, o kadar fena vaka babında aşık tepkisi yansıtıyor. Kıyamam ben türkülerime. Ansızın Alçı'ya alınmadı ki kafam, türküleri demode bulayım da ruhunu sevdiğimin zamanımıza yakıştırmayayım! Aşık demişken, kendine aşık adamdan halk aşığı olmaz. Ve hakiki aşıkların, daha değerlisi 'aşık' diye meslek erbabının bulunduğu toprağımıza da hiçbir şey olmaz, olamaz! Türkiye dememişken, gün geçtikçe daha çok seviyorum ülkemi! Dünya'mı da unutmadan seviyorum yalnız... Dünya karpuzsa, o karpuzun göbeği Türkiye oluyor. Hakim kültürlerin meftunu global kezban ve kamillere inat, buralı olmak benim'çin buraya karasevdalı olmakla ayni manayı taşıyor. Karpuzun göbeği demişken, yabandomuzunun tarlaya dalıp burnuyla kırdığı karpuzun sadece göbeğini yeyip kalanını bıraktığını biliyor muydunuz?! Ben bilmiyordum, yeni öğrendim. Karpuza girmişken, seyrettiğim en dokunaklı yerli film "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" oldu şu ömrümde. Nurlar içinde uyumaktadır Ahmet Uluçay; birbirinden şahane, eşsiz rüyalar; organik sinemalar göre göre...

*** Mandolin: Evcilleştirilmiş Gitar...**

* Sofuoğlu çifti, iki harika varlık. Tanıdığım en organik 'insan tamircileri.' Ayhan Sofuoğlu, kas terapisti ve hayat bilgesi. Ülker Sofuoğlu ise beynini, gönlünü, ruhunu İbn-i Sina tıbbına armağan etmiş bir mucit. Muhtelif bitki özlerinin harmanlayarak, üstadının tariflerini hayata geçirerek yaptığı krem, tabiat mucizesi. Güneş lekelerinden sedefe, egzemadan yanıklara her derde deva şifa merheminin rahiyası da muhteşem, kokusunu ruhunda hissediyor adeta insan. Sadece ülkemiz için değil, gezegenimiz için de çok değerli bu güzel insanlarla tanıştık, dost olduk, ne mutlu bize. Balkonda çay içerken duvardaki bir leke çarptı gözüme, basbayağı insana benzeyen bir gölge. Ülker Sofuoğlu'na "Tabii ki farketmişsinizdir buradaki şahsı" diye gösterdim lekeyi. "Elbette, o bizim misafirimiz" dedi ve ekledi: "Hava kararınca tebessüm ediyo o!" İnceden aklım çıktı. "Yazarım bunu ben" diye sesli düşündüm. Sessiz de düşünebiliyorum ben ama o an heyecandan sesli düşündüm. Nasıl yazılmaz böyle bir detay? Yazdım da nitekim. (İbn-i Sina tıbbı demişken, "Aşktan hüzün, uykusuzluk, sayıklama meydana gelirse, o kişinin akli dengesini kaybetmesinden korkulur; bu durumda sıvı yiyeceklerle beden nemlendirilmelidir, her gün hamama götürülmeli, menekşe yağı koklatılmalıdır; bu, bedenin ilacıdır" diyor nur içinde yattığı aşikar Büyük İbn-i Sina...)

Hüseyin Rahmi Gürpınar

*** Öyle bir tam kapanma olsun ki, Yusuf Güney bir daha astral seyahat yapamasın...**

* Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın gözyaşları...Değerli yazarımız, annesini şöyle anlatmış: "Annem okur yazar bir kadındı. Beni dört buçuk yaşında teyzemin eğitici kucağına bırakarak pek genç iken, yirmi iki yaşında öldü. Söz annemden açılınca, kendimi tutamam, ağlamadan duramam. Çünkü kendisine pek düşkündüm. Kucağından hiç inmezdim." Hüseyin Rahmi'nin ilk romanı da, 1887'de, yazar 23 yaşındayken, Ahmet Mithat Efendi'nin Tercüman-ı Hakikat gazetesinde tefrika edilmeye başlar. Gönderir göndermez romanı kabul edilmiş, Ahmet Mithat Efendi tarafından gazeteye çağrılmıştır. Huzuruna heyecanla çıkınca "Kimsin sen çocuğum" der gür kaşlı, kara sakallı, heybetli Ahmet Mithat, "Şık romanının yazarıyım" der Hüseyin Rahmi. "Oğlum, senin ağzın daha süt kokuyor. Bu roman usta işi... Kim yardım etti, sana söyle kimdir o?" diye alaycı şekilde sıkıştırır Ahmet Mithat, suçlama karşısında küçülüp büzülen, diyecek söz bulamayan Hüseyin Rahmi'nin gözlerinden iki damla dökülür. Bu saf, masumca ağlayış dokunur Ahmet Mithat'a, "Ağlama... Ağlama, inandım!" der. Sonrasında çok sever yazarı Ahmet Mithat Efendi, kızını vermeyi düşünecek kadar hem de, bu teklifi nazikçe reddeder Hüseyin Rahmi... Bu gözyaşları, okuyanları mütemadiyen gülümseten romanlarının yapı taşlarıdır belki de, kim bilir. En son okuduğum "Mürebbiye" romanını ve tekmil külliyatını kalpten tavsiye ederim. Bu sıkıntılı pandemi zamanında haysiyetli moral kaynağı olabilir. Kitaptan giderek uzaklaştıran dijital manyaklığa inat...

*** Ukraynalılar, Karadeniz'den yüzerek geldikleri için onlara serbest deniz, bize yasak...**

* Beldelerden birinde boşanma hikayesi. Kadın, pavyon alemleri bıktıran ve eve köye gelmeyen kocasından boşanmak için dava açar. Tebligat, meçhul adama ulaşamaz, sır olmuştur. Adres tespiti yapılamaz. Mahkeme, muhtara sorar şahsın nerede olduğunu, muhtardan gelen yazı aynen şöyledir: "Mevzubahis kişinin yeri tam bilinmemekle beraber, ara ara tepe zeytinliklerden aşağı inerken, çalıların arasından görüldüğü olmaktadır!" Bu yazı üzerine kadın hakim "Tilki mi, kurt mu bu adam, ne demek çalılık içinde ara ara görülmek yahu" diye celallenir ve boşar yöre gizemlisinden dava açan kadıncağızı...

*** "Türkü bu çağda demode" diyebilen zihine sormak isterim, bu çağın modası nedir peki, ekranda böğürür gibi konuşmak mı?!**

Not: Alıntıda bahsettiğim, Soderbergh'in cep telefonuyla çektiği filmle birlikte, Andrey Zvyagintsev'in "Sevgisiz" ve Eric Rohmer'in "Monceau'nun Pastaneci Kızı" filmlerini seyretmenizi, naçizane öneririm...

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

''Aşk, inandığın her şeye ters düşse de, başkasının taleplerine boyun eğmektir.''

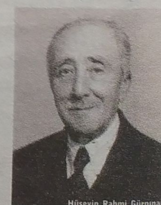
-Steven Soderbergh'in ''Saplantı'' adlı filminden

*** Görüntü yasağı yetmez, anayasaya ''Türkiye Cumhuriyeti, bir Polis Devleti'dir'' yazın da hep beraber rahatlayalım!!**

* Güzel ülkemizde palmiye mevcut lakin içinde palmiye geçen bir türkü duymadım hiç. Kavak Lobisi mi engel oluyor acaba?! Türkü demişken, telgraflı ve çok güzel türkümüz var. Mail, twitter, instagram, vs. geçen türkü yaksan, muhtemelen kimse iplemez! ''Telgrafın tellerine kuşlar mı konar'' da ilk icra edildiğinde yadırganmıştır ama zamanla benimsenmiş ve tutmuş. Çünkü iyi! İyi iş, engel ve yargıları aşar gider. Aşar gider, bir gözleri sürmeli! İyi derken, ''Yar üstüne yar seveni kurşunlamalı'' kısmına itirazım var. Şiddet olmasın. Zaten o da bas kurşunu demiyor; kurşunlansa yeridir, o kadar fena vaka babında aşık tepkisi yansıtıyor. Kıyamam ben türkülerime. Ansızın Alçı'ya alınmadı ki kafam, türküleri demode bulayım da ruhunu sevdiğimin zamanımıza yakıştırmayayım! Aşık demişken, kendine aşık adamdan halk aşığı olmaz. Ve hakiki aşıkların, daha değerlisi 'aşık' diye meslek erbabının bulunduğu toprağımıza da hiçbir şey olmaz, olamaz! Türkiye dememişken, gün geçtikçe daha çok seviyorum ülkemi! Dünya'mı da unutmadan seviyorum yalnız... Dünya karpuzsa, o karpuzun göbeği Türkiye oluyor. Hakim kültürlerin meftunu global kezban ve kamillere inat, buralı olmak benim'çin buraya karasevdalı olmakla ayni manayı taşıyor. Karpuzun göbeği demişken, yabandomuzunun tarlaya dalıp burnuyla kırdığı karpuzun sadece göbeğini yeyip kalanını bıraktığını biliyor muydunuz?! Ben bilmiyordum, yeni öğrendim. Karpuza girmişken, seyrettiğim en dokunaklı yerli film ''Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak'' oldu şu ömrümde. Nurlar içinde uyumaktadır Ahmet Uluçay; birbirinden şahane, eşsiz rüyalar; organik sinemalar göre göre...

*** Mandolin: Evcilleştirilmiş Gitar...**

* Sofuoğlu çifti, iki harika varlık. Tanıdığım en organik 'insan tamircileri.' Ayhan Sofuoğlu, kas terapisti ve hayat bilgesi. Ülker Sofuoğlu ise beynini, gönlünü, ruhunu İbn-i Sina tıbbına armağan etmiş bir mucit. Muhtelif bitki özlerinin harmanlayarak, üstadının tariflerini hayata geçirerek yaptığı krem, tabiat mucizesi. Güneş lekelerinden sedefe, egzemadan yanıklara her derde deva şifa merheminin rahiyası da muhteşem, kokusunu ruhunda hissediyor adeta insan. Sadece ülkemiz için değil, gezegenimiz için de çok değerli bu güzel insanlarla tanıştık, dost olduk, ne mutlu bize. Balkonda çay içerken duvardaki bir leke çarptı gözüme, basbayağı insana benzeyen bir gölge. Ülker Sofuoğlu'na ''Tabii ki farketmişsinizdir buradaki şahsı'' diye gösterdim lekeyi. ''Elbette, o bizim misafirimiz'' dedi ve ekledi: ''Hava kararınca tebessüm ediyo o!'' İnceden aklım çıktı. ''Yazarım bunu ben'' diye sesli düşündüm. Sessiz de düşünebiliyorum ben ama o an heyecandan sesli düşündüm. Nasıl yazılmaz böyle bir detay? Yazdım da nitekim. (İbn-i Sina tıbbı demişken, ''Aşktan hüzün, uykusuzluk, sayıklama meydana gelirse, o kişinin akli dengesini kaybetmesinden korkulur; bu durumda sıvı yiyeceklerle beden nemlendirilmelidir, her gün hamama götürülmeli, menekşe yağı koklatılmalıdır; bu, bedenin ilacıdır'' diyor nur içinde yattığı aşikar Büyük İbn-i Sina...)

Hüseyin Rahmi Gürpınar

*** Öyle bir tam kapanma olsun ki, Yusuf Güney bir daha astral seyahat yapamasın...**

[illegible] ömrümde. Nurlar içinde uyumaktadır Ahmet Uluçay, [illegible] rüyalar; organik sinemalar göre göre...

*** Mandolin: Evcilleştirilmiş Gitar...**

* Sofuoğlu çifti, iki harika varlık. Tanıdığım en organik 'insan tamircileri.' Ayhan Sofuoğlu, kas terapisti ve hayat bilgesi. Ülker Sofuoğlu ise beynini, gönlünü, ruhunu İbn-i Sina tıbbına armağan etmiş bir mucit. Muhtelif bitki özlerinin harmanlayarak, üstadının tariflerini hayata geçirerek yaptığı krem, tabiat mucizesi. Güneş lekelerinden sedefe, egzemadan yanıklara her derde deva şifa merheminin rahiyası da muhteşem, kokusunu ruhunda hissediyor adeta insan. Sadece ülkemiz için değil, gezegenimiz için de çok değerli bu güzel insanlarla tanıştık, dost olduk, ne mutlu bize. Balkonda çay içerken duvardaki bir leke çarptı gözüme, basbayağı insana benzeyen bir gölge. Ülker Sofuoğlu'na "Tabii ki farketmişsinizdir buradaki şahsı" diye gösterdim lekeyi. "Elbette, o bizim misafirimiz" dedi ve ekledi: "Hava kararınca tebessüm ediyo o!" İnceden aklım çıktı. "Yazarım bunu ben" diye sesli düşündüm. Sessiz de düşünebiliyorum ben ama o an heyecandan sesli düşündüm. Nasıl yazılmaz böyle bir detay? Yazdım da nitekim. (İbn-i Sina tıbbı demişken, "Aşktan hüzün, uykusuzluk, sayıklama meydana gelirse, o kişinin akli dengesini kaybetmesinden korkulur; bu durumda sıvı yiyeceklerle beden nemlendirilmelidir, her gün hamama götürülmeli, menekşe yağı koklatılmalıdır; bu, bedenin ilacıdır" diyor nur içinde yattığı aşikar Büyük İbn-i Sina...)

Hüseyin Rahmi Gürpınar

*** Öyle bir tam kapanma olsun ki, Yusuf Güney bir daha astral seyahat yapamasın...**

* Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın gözyaşları...Değerli yazarımız, annesini şöyle anlatmış: "Annem okur yazar bir kadındı. Beni dört buçuk yaşında teyzemin eğitici kucağına bırakarak pek genç iken, yirmi iki yaşında öldü. Söz annemden açılınca, kendimi tutamam, ağlamadan duramam. Çünkü kendisine pek düşkündüm. Kucağından hiç inmezdim." Hüseyin Rahmi'nin ilk romanı da, 1887'de, yazar 23 yaşındayken, Ahmet Mithat Efendi'nin Tercüman-ı Hakikat gazetesinde tefrika edilmeye başlar. Gönderir göndermez romanı kabul edilmiş, Ahmet Mithat Efendi tarafından gazeteye çağrılmıştır. Huzuruna heyecanla çıkınca "Kimsin sen çocuğum" der gür kaşlı, kara sakallı, heybetli Ahmet Mithat, "Şık romanının yazarıyım" der Hüseyin Rahmi. "Oğlum, senin ağzın daha süt kokuyor. Bu roman usta işi... Kim yardım etti, sana söyle kimdir o?" diye alaycı şekilde sıkıştırır Ahmet Mithat, suçlama karşısında küçülüp büzülen, diyecek söz bulamayan Hüseyin Rahmi'nin gözlerinden iki damla dökülür. Bu saf, masumca ağlayış dokunur Ahmet Mithat'a, "Ağlama... Ağlama, inandım!" der. Sonrasında çok sever yazarı Ahmet Mithat Efendi, kızını vermeyi düşünecek kadar hem de, bu teklifi nazikçe reddeder Hüseyin Rahmi... Bu gözyaşları, okuyanları mütemadiyen gülümseten romanlarının yapı taşlarıdır belki de, kim bilir. En son okuduğum "Mürebbiye" romanını ve tekmil külliyatını kalpten tavsiye ederim. Bu sıkıntılı pandemi zamanında haysiyetli moral kaynağı olabilir. Kitaptan giderek uzaklaştıran dijital manyaklığa inat...

*** Ukraynalılar, Karadeniz'den yüzerek geldikleri için onlara serbest deniz, bize yasak...**

* Beldelerden birinde boşanma hikayesi. Kadın, pavyon alemleri bıktıran ve eve köye gelmeyen kocasından boşanmak için dava açar. Tebligat, meçhul adama ulaşamaz, sır olmuştur. Adres tespiti yapılamaz. Mahkeme, muhtara sorar şahsın nerede olduğunu, muhtardan gelen yazı aynen şöyledir: "Mevzubahis kişinin yeri tam bilinmemekle beraber, ara ara tepe zeytinliklerden aşağı inerken, çalıların arasından görüldüğü olmaktadır!" Bu yazı üzerine kadın hakim "Tilki mi, kurt mu bu adam, ne demek çalılık içinde ara ara görülmek yahu" diye celallenir ve boşar yöre gizemlisinden dava açan kadıncağızı...

*** "Türkü bu çağda demode" diyebilen zihine sormak isterim, bu çağın modası nedir peki, ekranda böğürür gibi konuşmak mı?!**

Not: Alıntıda bahsettiğim, Soderbergh'in cep telefonuyla çektiği filmle birlikte, Andrey Zvyagintsev'in "Sevgisiz" ve Eric Rohmer'in "Monceau'nun Pastaneci Kızı" filmlerini seyretmenizi, naçizane öneririm...

Atçı

ALİBEYEFENDİ

Salih Bey, öğretmen emeklisi. İki kızını da okutmuş ve evlendirmiş olmanın kendi içinde yarattığı haklı gururu dışa vurmayı ihmal etmiyor. Yazlığın kahveye benzer tek oluşumu Ercerenler Lokali de Salih Bey'in bu haklı gururunu doya doya yaşayacağı yerlerden biri. Kahvaltı hazır olana dek bu lokalde birkaç bardak çay içer, yazlığın yaşlıları ile sohbet eder ve sonrasında evine dönerdi. Bu onun için bir ritüeldi. Salih Bey eğer evde yoksa mutlaka lokalde olurdu. Sahilde, çarşıda ya da şezlongların üstünde aramaya gerek yoktu O'nu.

Küçük kızı Semiha, işletme bölümünü bitirdikten sonra bir tanıdık vasıtası ile işe sokulmuş ve pazarlama yöneticisi olarak 4 yıldır aynı yerde görev yapmaktaydı. Büyük kızı Elçin ise Muhasebe'yi 2+2 tamamladıktan sonra bir ilaç firmasında reprezant olarak göreve başlamıştı. Elçin'in bu işe başlamasında herhangi bir tanıdık ya da torpil diye nitelendirebileceğimiz itici bir güç durumu söz konusu değildi. Kahvaltı masasında ne zaman işi ile ilgili olumsuz yorum yapılsa bu detayı hatırlatır ve "En azından torpille girmedim" derdi.

Kahvaltı masasının hazır olduğu bilgisi Salih Bey'e ulaştırıldıktan sonra Salih Bey, hızlıca ayağa kalktı ve kahve cemaatinden müsaade istedi. Kahvedekiler hep bir ağızdan "Müsaade senin hocam" dediler. Salih Bey, kalkmak için geriye doğru çektiği iskemleyi yeniden masanın altına sürükleyerek "Bulmak istediğin gibi bırak" mesajı veriyordu. Salih Bey şovu severdi. Bu yüzden iskemleyi herkesin duyacağı bir gürültü ve göreceği bir hareketlilikle masanın altına iter ve "Hocamızın şu hassasiyetine bakın hele" dedirtene kadar ayrılmazdı oradan.

Salih Bey, topraktan girdiği ve çok ucuza aldığı için hayatındaki en büyük başarılardan biri olarak nitelendirdiği yazlığında her yıl kızlarını ve damatlarını misafir ediyor, aile kavramını diri tutmak için bir bireyin yapabileceği her şeyi yapıyordu. Bu arada bir erkek için bir şeylere topraktan girmek muhteşem bir olaydır. Alınan gayrimenkul ile ilgili verilmesi gereken öncelikli bilgi de budur. Gayrimenkulün fiyatından bahsedilirken topraktan girildiğine defalarca değinmek gerekir. Salih Bey de bunu gerek kahvede gerekse kahvaltı masasında sık sık yapardı fakat bu yıl yazlık gündemi biraz daha farklı…

On yılı aşkın süredir tadilat görmeyen yazlığın artık değişmesi gerekiyordu. En azından bir dekorasyon çalışması ya da küçük dokunuşlara ihtiyaç vardı. Hep birlikte oturulan kahvaltı masasında konuyu detaylıca açtı. Küçük damat Halil, dış cephenin komple değişmesi gerektiğini söyleyerek dekorasyon çalışmalarına genişlik kazandırdı. Salih Bey'in, büyük damada kıyasla bu damadı daha çok sevdiği aşikardı. Bunun en önemli nedeni ise Halil'in kendisi gibi öğretmen olmasıydı. Salih Bey gerçek bir memur aşığıydı. Dünya yıkılsa memura bir şey olmazdı ona göre. Bu yüzden hem kızının hem de küçük damadının geleceğini daha parlak ve daha güvenli görüyordu.

Büyük damat Rıdvan ise babasından kalan nalbur dükkanında esnaflık yapıyordu. Babadan kalan her dükkanda olduğu gibi müşteriyi kaybetmemek adına baba gün içerisinde sık sık dükkanı ziyaret eder ve patron koltuğunda oturarak hesaplara bakardı. Rıdvan da satıştan sorumlu bir görevli gibi müşterilerle ilgilenirdi. Salih Bey'e göre esnaflık zor zanaat, insanlarla uğraşmak yorucu fakat daha da önemlisi garantisi olmayan bir iş kolu idi. Hal böyle olunca Rıdvan'ın sözlerine de pek kulak verilmiyordu. Bir keresinde Rıdvan'ı at yarışı bültenine bakarken yakalayan kayınpederi, bu olayı, zaten pek de hazzetmediği damadına karşı sık sık kullanır ve ona "Atçı" olarak seslenirdi. Eşinin zoruyla yazlığa gelen Rıdvan, kendisine atçı olarak seslenildiği anlarda "Hıhıhıh" diye zoraki güler ve çayından bir yudum alarak uzun uzun kahvaltı masasına bakardı.

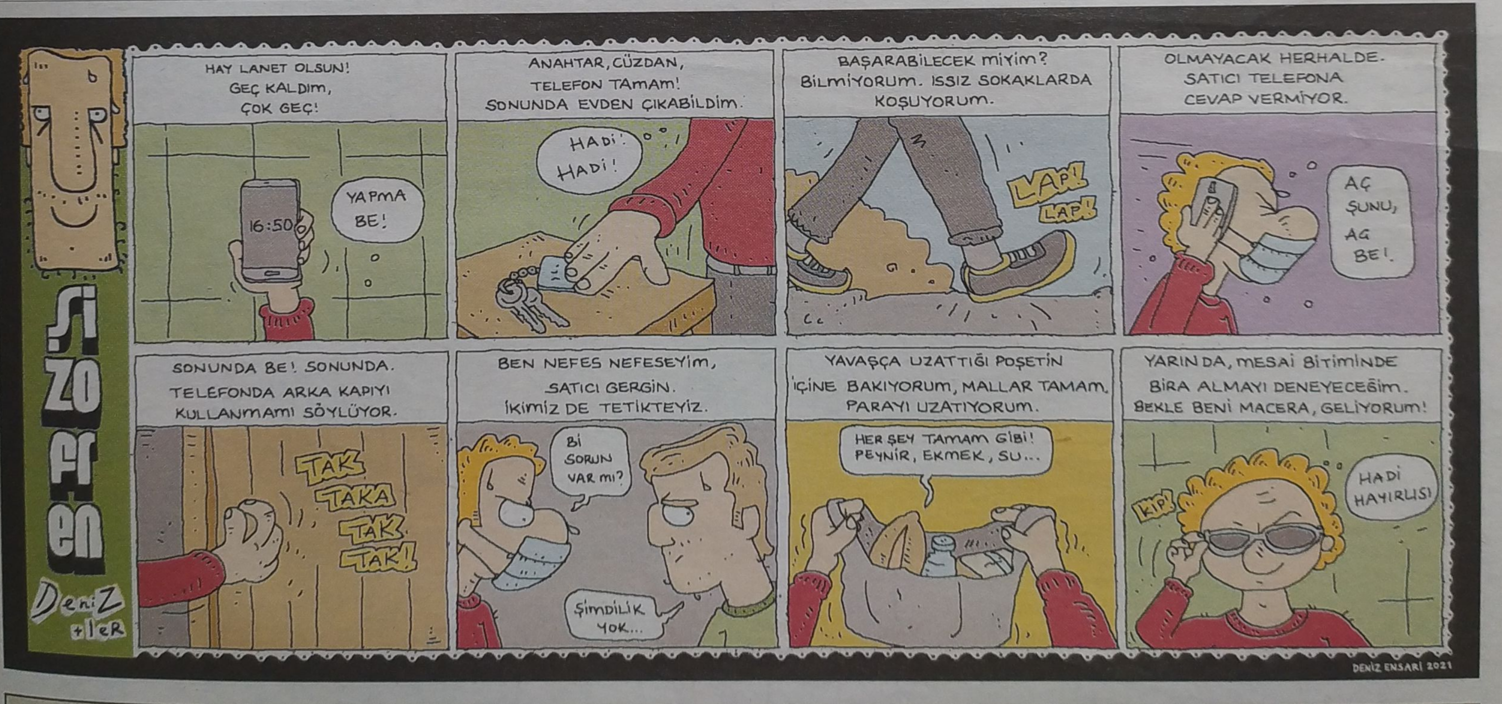
Küçük damadın dış cephe değişikliği önerisini pahalı bulan ve pek de hoşlanmayan Salih Bey, Rıdvan'a dönerek "Eee atçı senin bi önerin yok mu" dedi. Rıdvan, "Hıhıhıh" diye güldükten sonra kahvaltı masasını izlemeye başladı. Çilek reçelini mesken tutmuş arıyı çay kaşığıyla alsam aynı kaşığı tekrar kullanabilir miyim diye düşünürken bir taraftan da peynirin üzerindeki koca sineği def etmekle uğraşıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de dekorasyon tavsiyesi düşünmek zorundaydı.

O esnada küçük damat kendi fikrinin beğenilmediğini çoktan anlamış ve bu fikri kabul ettirebilmek için gereksiz bir hırsa kapılmıştı. İnternetten bulduğu renk kartelalarını kayınpederine gösterip ucuz boyalar ile de bu işin olabileceğini söylüyordu. Fakat kayınpederi dış cephe ile ilgili herhangi bir değişiklik düşünmediği için bu öneriyi elinin tersiyle itti. Rıdvan, her ne kadar zayıf bir öneri olduğunu düşünse de sırf bir şeyler söylemiş ve öneride bulunmuş olmak için, "Salih Amca benim çok sevdiğim bir söz vardır. Mal da yalan mülk de yalan, gel biraz da sen oyalan" derler bizim orada. Yeteri kadar masraf yaptın, daha da yorma kendini. Ön taraftaki büyük duvara "Mülk Allah'ındır" yazdıralım, en güzel değişiklik en güzel dekorasyon bu olur demiş bulundu. Bu öneri ile birlikte kayınpederinin gözleri büyüdü, yüzü güldü. Muhteşem bir dekorasyon çalışması fikri bulunmuş gibi sevindi. Bu önerinin atçı diye seslendiği damadından gelmesi onu daha da keyiflendirdi.

"Hay sen çok yaşa be büyük damat. Vallahi şuraya geldik mi namazı abdesti unutuyoruz. Kendimizi unutuyoruz kendimizi. Dünya dertlerine kapılıp gidiyoruz. Yahu bunu bize veren de Allah, alacak olan da Allah. Bu beyhude çabamız niye? Yarın hallet sen şu işi. Yazdıralım tabi" diyerek coşkusunu daha güçlü bir şekilde gösterdi. Rıdvan, bu basit önerinin kahvaltı masasında bu denli büyük coşku ile karşılanacağını tahmin edemezdi. Meğerse atçı sıfatından kurtulması için gerekli olan şey buymuş. Kayınpederine yıllardır amca diye hitap eden Rıdvan, sunduğu önerinin kabul edilmesi sonrası ilişkilerinde de büyük yol kat edecek ve artık kayınpederine gönül rahatlığı ile baba diyebilecekti. O esnada hırsının kurbanı olan ve teklifi kabul edilmeyen küçük damat, "Yazlık yerde pek uygun olmaz ama yine de siz bilirsiniz" diye çıkıştı. Salih Bey onu susturarak "Olur olur. Yazdırıyoruz" dedi.

Rıdvan, Salih Bey'den aldığı destekle birlikte iyice şımardı. Hemen internete girip birtakım araştırmalarda bulundu. Elde ettiği sonuçları fotoğrafları ile birlikte babacığına gösterirken "Bakın babacığım burada görseller kısmına tıklayınca da direkt fotoğraflara ulaşıyorsunuz" diyerek internet hakkında çok şey bildiğini de göstermeye çalışıyordu. Salih Bey bu bilgi karşısında "İnternet muazzam bir şey yahu" diyerek Rıdvan'la göz göze geliyor ve damadına hayran hayran bakıyordu. Elde ettiği bu kozu en iyi şekilde kullanmak isteyen Rıdvan, yazının üzerine ayet de yazdıralım, hatta Mülk Allah'ındır yazısı da Arapça olsun dedi. Kayınpederi ayet teklifini de kabul etti. Rıdvan, o andan itibaren ne derse kabul edileceğini düşünüp bu fikri sürekli olarak geliştirdi.

Ertesi gün olduğunda işçiler gelmiş ve yazlığın ön duvarına kabartmalı harflerle "Mülk Allah'ındır" yazıyorlardı. Onları izleyenler arasında Rıdvan ve Salih Bey'in yanı sıra büyük kız Elçin de vardı. Küçük damat, fikrinin kabul edilmemiş olmasına içerlemiş olacak ki bu değişime tanıklık etmek istemiyordu ve eşini de göndermemişti. Rıdvan ise hayata geçirilen projesinin tadını çıkartıyor ve sürekli olarak "Kabartma harfler daha iyi oldu babacığım. Levha üzerine bastırsak bu kadar güzel görünmezdi" diyerek, bu fikrin ekmeğini ne kadar yersem o kadar kardır düşüncesi ile hareket ediyordu. Rıdvan, yaz boyu her kapıdan içeriye girişinde eserine bakıp gururlandı. Bu değişimin yazlık eve ne kadar faydalı olduğunu sık sık dile getirdi. Yeni bir değişime imza atılana dek Rıdvan'ın borusu ötecekti ve o da bunu en iyi şekilde kullanmaya çalışıyordu. Kullandı da. Artık atçı değil, damatların en kıymetlisiydi Rıdvan.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 5 MAYIS 2021 | Sayı: 712

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL 0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro, Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Gelen Kutusu

erhan güneş

ilke Ekbul

Atçı

Salih Bey, öğretmen emeklisi. İki kızını da okutmuş ve evlendirmiş olmanın kendi içinde yarattığı haklı gururu dışa vurmayı ihmal etmiyor. Yazlığın kahveye benzer tek oluşumu Ercerenler Lokali de Salih Bey'in bu haklı gururunu doya doya yaşayacağı yerlerden biri. Kahvaltı hazır olana dek bu lokalde birkaç bardak çay içer, yazlığın yaşlıları ile sohbet eder ve sonrasında evine dönerdi. Bu onun için bir ritüeldi. Salih Bey eğer evde yoksa mutlaka lokalde olurdu. Sahilde, çarşıda ya da şezlongların üstünde aramaya gerek yoktu O'nu.

Küçük kızı Semiha, işletme bölümünü bitirdikten sonra bir tanıdık vasıtası ile işe sokulmuş ve pazarlama yöneticisi olarak 4 yıldır aynı yerde görev yapmaktaydı. Büyük kızı Elçin ise Muhasebe'yi 2+2 tamamladıktan sonra bir ilaç firmasında reprezant olarak göreve başlamıştı. Elçin'in bu işe başlamasında herhangi bir tanıdık ya da torpil diye nitelendirebileceğimiz itici bir güç durumu söz konusu değildi. Kahvaltı masasında ne zaman işi ile ilgili olumsuz yorum yapılsa bu detayı hatırlatır ve "En azından torpille girmedim" derdi.

Kahvaltı masasının hazır olduğu bilgisi Salih Bey'e ulaştırıldıktan sonra Salih Bey, hızlıca ayağa kalktı ve kahve cemaatinden müsaade istedi. Kahvedekiler hep bir ağızdan "Müsaade senin hocam" dediler. Salih Bey, kalkmak için geriye doğru çektiği iskemleyi yeniden masanın altına sürükleyerek "Bulmak istediğin gibi bırak" mesajı veriyordu. Salih Bey şovu severdi. Bu yüzden iskemleyi herkesin duyacağı bir gürültü ve göreceği bir hareketlilikle masanın altına iter ve "Hocamızın şu hassasiyetine bakın hele" dedirtene kadar ayrılmazdı oradan.

Salih Bey, topraktan girdiği ve çok ucuza aldığı için hayatındaki en büyük başarılardan biri olarak nitelendirdiği yazlığında her yıl kızlarını ve damatlarını misafir ediyor, aile kavramını diri tutmak için bir bireyin yapabileceği her şeyi yapıyordu. Bu arada bir erkek için bir şeylere topraktan girmek muhteşem bir olaydır. Alınan gayrimenkul ile ilgili verilmesi gereken öncelikli bilgi de budur. Gayrimenkulün fiyatından bahsedilirken topraktan girildiğine defalarca değinmek gerekir. Salih Bey de bunu gerek kahvede gerekse kahvaltı masasında sık sık yapardı fakat bu yıl yazlık gündemi biraz daha farklı…

On yılı aşkın süredir tadilat görmeyen yazlığın artık değişmesi gerekiyordu. En azından bir dekorasyon çalışması ya da küçük dokunuşlara ihtiyaç vardı. Hep birlikte oturulan kahvaltı masasında konuyu detaylıca açtı. Küçük damat Halil, dış cephenin komple değişmesi gerektiğini söyleyerek dekorasyon çalışmalarına genişlik kazandırdı. Salih Bey'in, büyük damada kıyasla bu damadı daha çok sevdiği aşikardı. Bunun en önemli nedeni ise Halil'in kendisi gibi öğretmen olmasıydı. Salih Bey gerçek bir memur aşığıydı. Dünya yıkılsa memura bir şey olmazdı ona göre. Bu yüzden hem kızının hem de küçük damadının geleceğini daha parlak ve daha güvenli görüyordu.

Büyük damat Rıdvan ise babasından kalan nalbur dükkanında esnaflık yapıyordu. Babadan kalan her dükkanda olduğu gibi müşteriyi kaybetmemek adına baba gün içerisinde sık sık dükkanı ziyaret eder ve patron koltuğunda oturarak hesaplara bakardı. Rıdvan da satıştan sorumlu bir görevli gibi müşterilerle ilgilenirdi. Salih Bey'e göre esnaflık zor zanaat, insanlarla uğraşmak yorucu fakat daha da önemlisi garantisi olmayan bir iş kolu idi. Hal böyle olunca Rıdvan'ın sözlerine de pek kulak verilmiyordu. Bir keresinde Rıdvan'ı at yarışı bültenine bakarken yakalayan kayınpederi, bu olayı, zaten pek de hazzetmediği damadına karşı sık sık kullanır ve ona "Atçı" olarak seslenirdi. Eşinin zoruyla yazlığa gelen Rıdvan, kendisine atçı olarak seslenildiği anlarda "Hıhıhıh" diye zoraki güler ve çayından bir yudum alarak uzun uzun kahvaltı masasına bakardı.

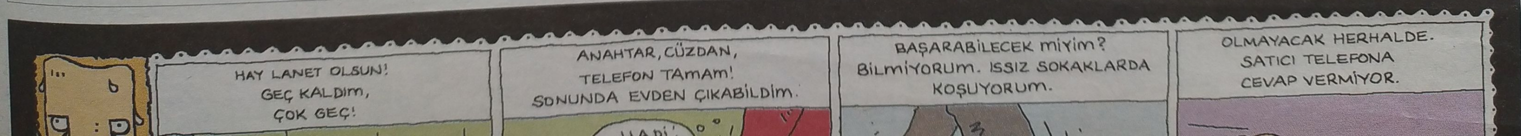
Küçük damadın dış cephe değişikliği önerisini pahalı bulan ve pek de hoşlanmayan Salih Bey, Rıdvan'a dönerek "Eee atçı senin bi önerin yok mu" dedi. Rıdvan, "Hıhıhıh" diye güldükten sonra kahvaltı masasını izlemeye başladı. Çilek reçelini mesken tutmuş arıyı çay kaşığıyla alsam aynı kaşığı tekrar kullanabilir miyim diye düşünürken bir taraftan da peynirin üzerindeki koca sineği def etmekle uğraşıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de dekorasyon tavsiyesi düşünmek zorundaydı.

O esnada küçük damat kendi fikrinin beğenilmediğini çoktan anlamış ve bu fikri kabul ettirebilmek için gereksiz bir hırsa kapılmıştı. İnternetten bulduğu renk kartelalarını kayınpederine gösterip ucuz boyalar ile de bu işin olabileceğini söylüyordu. Fakat kayınpederi dış cephe ile ilgili herhangi bir değişiklik düşünmediği için bu öneriyi elinin tersiyle itti. Rıdvan, her ne kadar zayıf bir öneri olduğunu düşünse de sırf bir şeyler söylemiş ve öneride bulunmuş olmak için, "Salih Amca benim çok sevdiğim bir söz vardır. Mal da yalan mülk de yalan, gel biraz da sen oyalan" derler bizim orada. Yeteri kadar masraf yaptın, daha da yorma kendini. Ön taraftaki büyük duvara "Mülk Allah'ındır" yazdıralım, en güzel değişiklik en güzel dekorasyon bu olur demiş bulundu. Bu öneri ile birlikte kayınpederinin gözleri büyüdü, yüzü güldü. Muhteşem bir dekorasyon çalışması fikri bulunmuş gibi sevindi. Bu önerinin atçı diye seslendiği damadından gelmesi onu daha da keyiflendirdi.

"Hay sen çok yaşa be büyük damat. Vallahi şuraya geldik mi namazı abdesti unutuyoruz. Kendimizi unutuyoruz kendimizi. Dünya dertlerine kapılıp gidiyoruz. Yahu bunu bize veren de Allah, alacak olan da Allah. Bu beyhude çabamız niye? Yarın hallet sen şu işi. Yazdıralım tabi" diyerek coşkusunu daha güçlü bir şekilde gösterdi. Rıdvan, bu basit önerinin kahvaltı masasında bu denli büyük coşku ile karşılanacağını tahmin edemezdi. Meğerse atçı sıfatından kurtulması için gerekli olan şey buymuş. Kayınpederine yıllardır amca diye hitap eden Rıdvan, sunduğu önerinin kabul edilmesi sonrası ilişkilerinde de büyük yol kat edecek ve artık kayınpederine gönül rahatlığı ile baba diyebilecekti. O esnada hırsının kurbanı olan ve teklifi kabul edilmeyen küçük damat, "Yazlık yerde pek uygun olmaz ama yine de siz bilirsiniz" diye çıkıştı. Salih Bey onu susturarak "Olur olur. Yazdırıyoruz" dedi.

Rıdvan, Salih Bey'den aldığı destekle birlikte iyice şımardı. Hemen internete girip birtakım araştırmalarda bulundu. Elde ettiği sonuçları fotoğrafları ile birlikte babacığına gösterirken "Bakın babacığım burada görseller kısmına tıklayınca da direkt fotoğraflara ulaşıyorsunuz" diyerek internet hakkında çok şey bildiğini de göstermeye çalışıyordu. Salih Bey bu bilgi karşısında "İnternet muazzam bir şey yahu" diyerek Rıdvan'la göz göze geliyor ve damadına hayran hayran bakıyordu. Elde ettiği bu kozu en iyi şekilde kullanmak isteyen Rıdvan, yazının üzerine ayet de yazdıralım, hatta Mülk Allah'ındır yazısı da Arapça olsun dedi. Kayınpederi ayet teklifini de kabul etti. Rıdvan, o andan itibaren ne derse kabul edileceğini düşünüp bu fikri sürekli olarak geliştirdi.

Ertesi gün olduğunda işçiler gelmiş ve yazlığın ön duvarına kabartmalı harflerle "Mülk Allah'ındır" yazıyorlardı. Onları izleyenler arasında Rıdvan ve Salih Bey'in yanı sıra büyük kız Elçin de vardı. Küçük damat, fikrinin kabul edilmemiş olmasına içerlemiş olacak ki bu değişime tanıklık etmek istemiyordu ve eşini de göndermemişti. Rıdvan ise hayata geçirilen projesinin tadını çıkartıyor ve sürekli olarak "Kabartma harfler daha iyi oldu babacığım. Levha üzerine bastırsak bu kadar güzel görünmezdi" diyerek, bu fikrin ekmeğini ne kadar yersem o kadar kardır düşüncesi ile hareket ediyordu. Rıdvan, yaz boyu her kapıdan içeriye girişinde eserine bakıp gururlandı. Bu değişimin yazlık eve ne kadar faydalı olduğunu sık sık dile getirdi. Yeni bir değişime imza atılana dek Rıdvan'ın borusu ötecekti ve o da bunu en iyi şekilde kullanmaya çalışıyordu. Kullandı da. Artık atçı değil, damatların en kıymetlisiydi Rıdvan.

dokunuşlara ihtiyaç vardı. Hep birlikte oturulan kahvaltı masasında konuyu detaylıca açtı. Küçük damat Halil, dış cephenin komple değişmesi gerektiğini söyleyerek dekorasyon çalışmalarına genişlik kazandırdı. Salih Bey'in, büyük damada kıyasla bu damadı daha çok sevdiği aşikardı. Bunun en önemli nedeni ise Halil'in kendisi gibi öğretmen olmasıydı. Salih Bey gerçek bir memur aşığıydı. Dünya yıkılsa memura bir şey olmazdı ona göre. Bu yüzden hem kızının hem de küçük damadının geleceğini daha parlak ve daha güvenli görüyordu.

Büyük damat Rıdvan ise babasından kalan nalbur dükkanında esnaflık yapıyordu. Babadan kalan her dükkanda olduğu gibi müşteriyi kaybetmemek adına baba gün içerisinde sık sık dükkanı ziyaret eder ve patron koltuğunda oturarak hesaplara bakardı. Rıdvan da satıştan sorumlu bir görevli gibi müşterilerle ilgilenirdi. Salih Bey'e göre esnaflık zor zanaat, insanlarla uğraşmak yorucu fakat daha da önemlisi garantisi olmayan bir iş kolu idi. Hal böyle olunca Rıdvan'ın sözlerine de pek kulak verilmiyordu. Bir keresinde Rıdvan'ı at yarışı bültenine bakarken yakalayan kayınpederi, bu olayı, zaten pek de hazzetmediği damadına karşı sık sık kullanır ve ona "Atçı" olarak seslenirdi. Eşinin zoruyla yazlığa gelen Rıdvan, kendisine atçı olarak seslenildiği anlarda "Hıhıhıh" diye zoraki güler ve çayından bir yudum alarak uzun uzun kahvaltı Rıdvan'la göz göze geliyor ve damadına hayran hayran bakıyordu. Elde ettiği bu kozu en iyi şekilde kullanmak isteyen Rıdvan, yazının üzerine ayet de yazdıralım, hatta Mülk Allah'ındır yazısı da Arapça olsun dedi. Kayınpederi ayet teklifini de kabul etti. Rıdvan, o andan itibaren ne derse kabul edileceğini düşünüp bu fikri sürekli olarak geliştirdi.

Ertesi gün olduğunda işçiler gelmiş ve yazlığın ön duvarına kabartmalı harflerle "Mülk Allah'ındır" yazıyorlardı. Onları izleyenler arasında Rıdvan ve Salih Bey'in yanı sıra büyük kız Elçin de vardı. Küçük damat, fikrinin kabul edilmemiş olmasına içerlemiş olacak ki bu değişime tanıklık etmek istemiyordu ve eşini de göndermemişti. Rıdvan ise hayata geçirilen projesinin tadını çıkartıyor ve sürekli olarak "Kabartma harfler daha iyi oldu babacığım. Levha üzerine bastırsak bu kadar güzel görünmezdi" diyerek, bu fikrin ekmeğini ne kadar yersem o kadar kardır düşüncesi ile hareket ediyordu. Rıdvan, yaz boyu her kapıdan içeriye girişinde eserine bakıp gururlandı. Bu değişimin yazlık eve ne kadar faydalı olduğunu sık sık dile getirdi. Yeni bir değişime imza atılana dek Rıdvan'ın borusu ötecekti ve o da bunu en iyi şekilde kullanmaya çalışıyordu. Kullandı da. Artık atçı değil, damatların en kıymetlisiydi Rıdvan.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 5 MAYIS 2021 | Sayı: 712
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM
En telmaşa adam
SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com
YALNIZ DEĞİLSİNİZ!
özet:
GEYSU POZİKİF ORTAM NEGATİF COVİD POZİSYONUNDA EVDE 10 GÜNLÜK KARANTİNA SÜRECİNDEDİRLER
ÇİĞ ETE DOKUNAMIYORUM NE DEMEK ORTAM? ŞU HASTA HALİMLE YEMEK YAPIYORUM YAA
EKLEMLERİM HER TARAFIM AĞRIYO
VALAA HUYLANIYORUM İÇİM KALKIYO NAAPİİM
HEP ANNEMİN SUÇU; YAPAMAZSIN, BECEREMEZSİN DİYE DİYE BENİ BU HALE GETİRDİLER. PATATESLERİ SOYİİM Mİ?
SOĞAN DOĞRA DİYİCEEM GÖZLERİM SULANIYO DİYİCEN. Bİ KAÇ DİŞ SARIMSAK AYIKLA BARİ
YİNE SUÇLU ANNE
O DA FENA
BULAŞIK OPERASYONUNDAN KAÇAMASA DA KANSIZLIĞI SINIRLARINA KADAR ZORLAR, MAKİNEYİ BOŞALTMAZ HEMEN
HAFİF AÇIK KAPAK; SOĞUMASINI BEKLEDİM SOORA BOŞALTICAM BAHANESİNİ SUNSA DA BELKİ GEYSU EL ATAR TİYNETİNDEDİR
TV HÜKÜMRANLIĞINDA GEÇEN GÜNLER ELEMANI İLLALAH ETTİRİR. HER HAYBECİ KAMU SPOTUNDA HANGİ YANDAŞ AJANSIN İHYA EDİLDİĞİ GİBİ DÜŞÜNCELERE BOĞULUR
AMMA SİBERAY KAMU SPOTUNDA Bİ TİP VAR ONU KAFAYA YAZMIŞTIR, FİLMİNDE KESİN OYNATACAKTIR
AABİ O KAMU SPOTUNDA, Bİ KAFEDE ARKADAŞININ NASI DOLANDIRILDIĞINI ANLATAN Bİ ELEMAN VAR ONU KESİN OYNATMAMIZ LAZIM FİLMDE
TV İZLEYEN Mİ KALDI Kİ BİLSİN HANGİ KAMU SPOTU, HANGİ TİP
SEN ŞU SENARYOYU ÖNCE Bİ BİTİR DE ONLAR SONRAKİ İŞLER, HALLOLUR
GÜLSE BİRSEL ÇOCUĞU KAPMADAN BAĞLAMAK LAZIM DİYE SÖYLÜYORUM UĞURCAN, SÜPER Bİ TİP
BLUTV'DE DOĞU DEMİRKOL'UN DİZİSİ VAR, Bİ ONU İZLE SEN
YAA BULAŞSAYDI ŞİMDİYE ÇOKTAN BULAŞIRDI. UĞURCAN BLU TV'DE SÜPER Bİ DİZİ VARMIŞ DEDİ, HADİ GELİİM İZLEYELİM
İKİ SAYFA KİTAP İKİ SAAT DİZİ
İŞTE BU YAA! OLAY BUDUR. DEMEK İYİ İŞ İÇİN DEV PRODÜKSİYONA, KASMAYA GEREK YOKMUŞ, HELAL! ÖZGÜR TİPLEMESİ NASILDI AMA? TAM YAPMAK İSTEDİĞİM KONSEPT
STENDUP'ÇI TİPLEMELERİ, DOĞU'NUN BABASI DA SÜPERDİ
SONDA DA ACUN'A SİTEMLİ Bİ GÖNDERME Mİ VARDI ACABA?
CEM YILMAZ DA FANTEZİK ATRAKSİYONLARA KAÇMAYIP BU YOLDAN GİDİCEKTİ AABİ
GEYSU KENDİ DİZİSİNE DEVAM EDER, SENARYOYU DÜŞÜNEYİM HESAABI SERİLDİĞİ KANEPEDE HAYBECİ EGOSAL HAYAL DÜNYASININ KURGUSUNA DALAR YİNE
250 METRE, NE 250'Sİ 275 METREYE DALABİLEN TEK İNSAN ORTAM YENİ BİR REKOR PEŞİNDE; 300 METRE
DENYONUN FANTEZİLERİ ÖYLE SÜPER KAHRAMANLI FİLAN DEĞİL; DAHA REEL, OLABİLİRLİKLİ GİBİ
BA MESELA 500 METRE 1000 METRE FİLAN DEMİYO Dİ Mİ
SANKİ BAŞKA BİR ALEMDEN; ÖYLE BİR KONSANTRASYON VE EDA
KAMERA DÜNYA ALEM İZLİYOR
TÜPLÜ, TEÇHİZATLI DALGIÇLAR BİLE ANCA BURAYA KADAR İNEBİLİRKENE HAYRANLIKLA İZLİYORLAR
O İNSANÜSTÜNÜN ESRARENGİZ MAVİ DERİNLİKTE GÖZDEN KAYBOLUŞUNU
YAHUT YARASAKANATLA BOĞAZI BOYDAN BOYA UÇARAK GEÇEN İNANILMAZ ADAM
KAMERA, DÜNYA BASINI
ÖNCE SULTAN MEHMET KÖPRÜSÜNÜN ÜSTÜNDEN, ARDINDAN BOĞAZ KÖPRÜSÜNÜN ALTINDAN GEÇMECE
SAÇLAR FULELENSİN DİYE KASK YOK
BOĞAZ TRAFİĞİ DURDURULMUŞ
VEE TAM BEŞİKTAŞ AÇIĞINA PARAŞÜTLE DEĞİL ARTİSTİK Bİ DALIŞLA DENİZE İNİYOR
KENDİ ÖZEL TASARIMI AERODİNAMİK GİYSİ
SPLASH
BU DA OLURU OLABİLECEK GİBİ Bİ FANTEZİ HE?

ORTAM

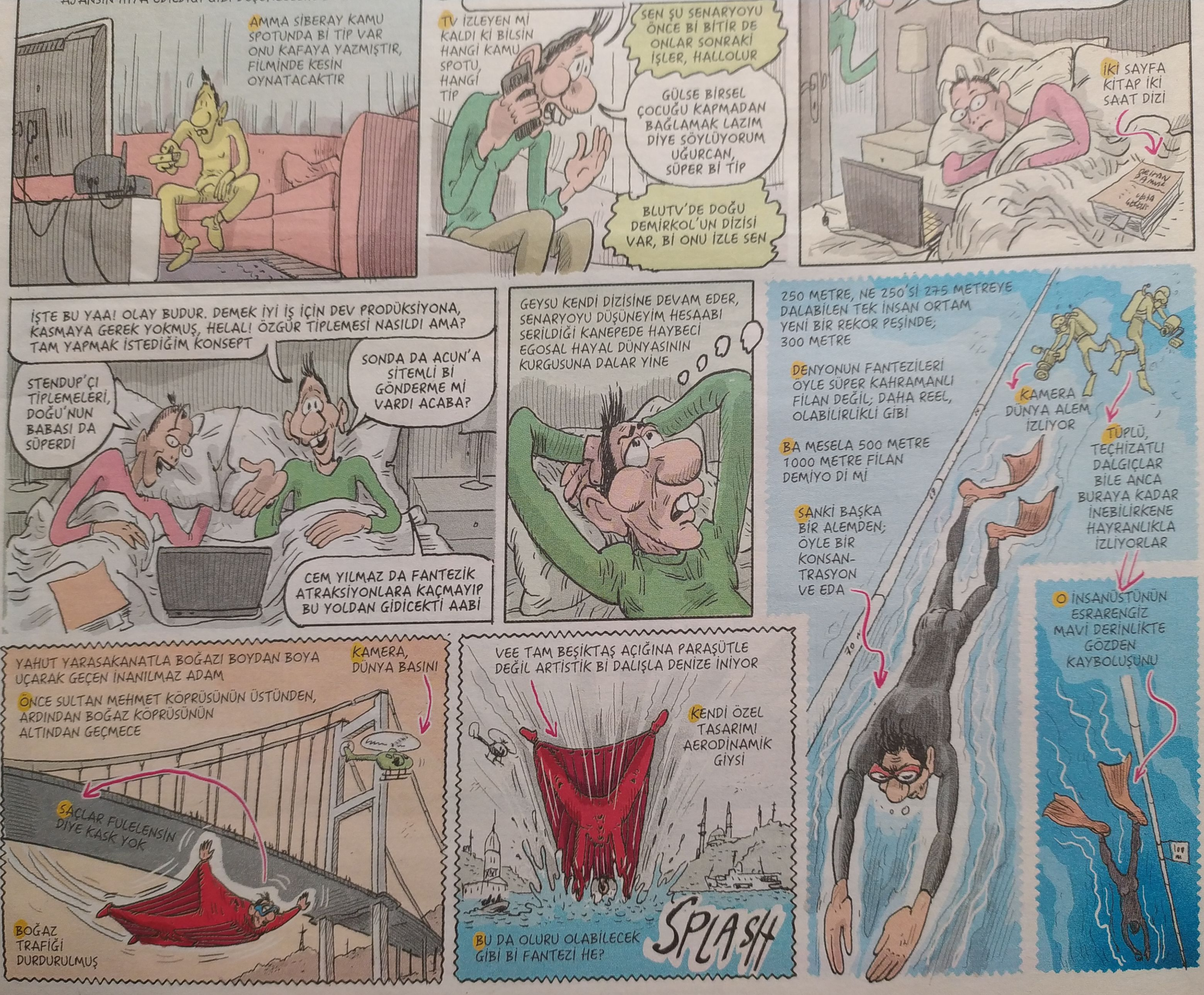
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
GEYSU POZİKİF ORTAM NEGATİF COVID POZİSYONUNDA EVDE 10 GÜNLÜK KARANTİNA SÜRECİNDEDİRLER

AMMA SİBERAY KAMU SPOTUNDA Bİ TİP VAR ONU KAFAYA YAZMIŞTIR, FİLMİNDE KESİN OYNATACAKTIR
TV İZLEYEN Mİ KALDI Kİ BİLSİN HANGİ KAMU SPOTU, HANGİ TİP
SEN ŞU SENARYOYU ÖNCE Bİ BİTİR DE ONLAR SONRAKİ İŞLER, HALLOLUR
GÜLSE BİRSEL ÇOCUĞU KAPMADAN BAĞLAMAK LAZIM DİYE SÖYLÜYORUM UĞURCAN, SÜPER Bİ TİP
BLUTV'DE DOĞU DEMİRKOL'UN DİZİSİ VAR, Bİ ONU İZLE SEN
İKİ SAYFA KİTAP İKİ SAAT DİZİ
İŞTE BU YAA! OLAY BUDUR. DEMEK İYİ İŞ İÇİN DEV PRODÜKSİYONA, KASMAYA GEREK YOKMUŞ, HELAL! ÖZGÜR TİPLEMESİ NASILDI AMA? TAM YAPMAK İSTEDİĞİM KONSEPT
STENDUP'ÇI TİPLEMELERİ, DOĞU'NUN BABASI DA SÜPERDİ
SONDA DA ACUN'A SİTEMLİ Bİ GÖNDERME Mİ VARDI ACABA?
CEM YILMAZ DA FANTEZİK ATRAKSİYONLARA KAÇMAYIP BU YOLDAN GİDİCEKTİ AABİ
GEYSU KENDİ DİZİSİNE DEVAM EDER, SENARYOYU DÜŞÜNEYİM HESAABI SERİLDİĞİ KANEPEDE HAYBECİ EGOSAL HAYAL DÜNYASININ KURGUSUNA DALAR YİNE
250 METRE, NE 250'Sİ 275 METREYE DALABİLEN TEK İNSAN ORTAM YENİ BİR REKOR PEŞİNDE; 300 METRE
DENYONUN FANTEZİLERİ ÖYLE SÜPER KAHRAMANLI FİLAN DEĞİL; DAHA REEL, OLABİLİRLİKLİ GİBİ
BA MESELA 500 METRE 1000 METRE FİLAN DEMİYO Dİ Mİ
SANKİ BAŞKA BİR ALEMDEN; ÖYLE BİR KONSAN-TRASYON VE EDA
KAMERA DÜNYA ALEM İZLİYOR
TÜPLÜ, TEÇHİZATLI DALGIÇLAR BİLE ANCA BURAYA KADAR İNEBİLİRKENE HAYRANLIKLA İZLİYORLAR
O İNSANÜSTÜNÜN ESRARENGİZ MAVİ DERİNLİKTE GÖZDEN KAYBOLUŞUNU
YAHUT YARASAKANATLA BOĞAZI BOYDAN BOYA UÇARAK GEÇEN İNANILMAZ ADAM
ÖNCE SULTAN MEHMET KÖPRÜSÜNÜN ÜSTÜNDEN, ARDINDAN BOĞAZ KÖPRÜSÜNÜN ALTINDAN GEÇMECE
KAMERA, DÜNYA BASINI
SAÇLAR FULELENSİN DİYE KASK YOK
BOĞAZ TRAFİĞİ DURDURULMUŞ
VEE TAM BEŞİKTAŞ AÇIĞINA PARAŞÜTLE DEĞİL ARTİSTİK Bİ DALIŞLA DENİZE İNİYOR
KENDİ ÖZEL TASARIMI AERODİNAMİK GİYSİ
BU DA OLURU OLABİLECEK GİBİ Bİ FANTEZİ HE?
SPLASH